

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συγιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς καταρχὴν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβαίει καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρισταρίου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκασμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικὸς Ἔτησίαι . . . 04. 12.— Ἐξάμηνος . . . 6.50 Τρίμηνος . . . 3.50 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἡμέρας μηνός.</p>	<p>Ἐξωτερικὸς</p> <p>Ἔτησίαι . . . 08. 12.— Ἐξάμηνος . . . 8.— Τρίμηνος . . . 4.50</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικ. λαπ. 30. Ἐξωτερικ. λαπ. 36 Φέλλαι προσηγομένων ἡμῶν, ἀπείρας λαπ. 30</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδος Ἐφρασιδῶν ἔσ. 38, κατὰ τὸ Βαρβάκειον</p>
--	---	--	---

Περίοδος Β' — Τόμος 20ος Ἐν Ἀθήναις, 28 Σεπτεμβρίου 1919 Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 44

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

[Ἐρραβυμένον ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'. (Συνέχεια)

— Ἐ, ἀμα χαμηλώσῃ τὸ νερό...
— Μὰ θὰ χαμηλώσῃ; Δὲν τὸ ξέρω.
— Μ' ἀφοῦ σοῦ λένε, εἶναι πλημμύρα;
— Πλημμύρα, τὸ ξέρω, μὰ πῶς ἔγινε, ἀπὸ τί; Ἐπεχείλισε ὁ Διόννας ὡς τὰ πηγάδια; ἔγινε καμμιά ραγδαία βροχή, νεροποντή, τσιτσός; Γιὰ τὸ ξέρουμε, ἐπρεπε νάραστε ἔξω καὶ δυστυχῶς εἴμαστε μέσα.

— Μπορεῖ νὰ πλημμύρῃσι κι' ἡ χώρα; . . .
— Μπορεῖ...

Ἀνατριχίασαμε μιὰ στιγμή καὶ σωπάσαμε ἄλλοι.

Ὁ κρότος τοῦ νεροῦ εἶχε πάψει. Κάκου-κάκου, ἀκούγονταν ἀπὸ κάτω μας ὡς ἂν κάτι ὑπόκωφες κανονιῆς ποῦ μᾶς ἐτράνταζαν.

— Θὰ γέμισε τὸ ἀνθρακωρυχεῖο, εἶπε ὁ Δάσκαλος; δὲν κέφτει πιά μέσα νερό.

— Κι' ὁ Πέτρος; φώναξε ὁ Παῖγς μὲ ἀπελπισία.

Ὁ Πέτρος ἦταν ὁ γιὸς του, σφυρῆς ὡς ἂν κι' αὐτόν, κι' ἐθαύλασε στὸ τρίτο πάτωμα. Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ ἐγώστικὸ αἰσθημα τῆς αὐτοσυντηρησίας δὲν τὸν ἄφριε νὰ τὸν θυμῆθῃ μὰ ὁ λόγος τοῦ Δασκάλου: «γέμισε τὸ ἀνθρακωρυχεῖο», τὸν τράθηξε καὶ τὸν ξεκόλλησε, θάλαγες, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτοῦ.

— Πέτρο! φώναξε μὲ φωνὴ σκαρακτικὴ Πέτρο!

Κανείς δὲν ἀπεκρίθηκε, οὔτε κανὸν ἄντιπαλός. Ἡ φωνή, κούρια, δὲν ἔβγαينه ἀπὸ τὸν κῶδωνά μας.

— Θὰ βρῆκε κι' αὐτὸς κανέν'

ἀναίθασμα, εἶπε ὁ Δάσκαλος. Ἐκατὸν πενήντα ἄνθρωποι νὰ πνιγούν, θάταν φρικτὸ! Δὲν θὰ τὸ θελήσῃ ὁ Θεός.

Μοῦ φάνηκε, πῶς αὐτὸ δὲν τῶλεγε με πεκοίτησῃ... Ἐκατὸν πενήντα ἄνθρωποι τὸ λιγώτερο εἶχαν καταβῆ τὸ πρῶν στὸ ἀνθρακωρυχεῖο. Πόσοι ἐπρόφθασαν νάναυθοῦν ἀπὸ τὰ πηγάδια ἢ νὰ βροῦν καταφύγειο ὡς καὶ μᾶς; Ὅλοι οἱ σύντροφοί μας χαμένοι, πνιγμένοι, νεκροί! Κανείς δὲν ἐτόλμησε πιά νὰ πῆ λέξη.

Ἄλλὰ δταν ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται σὲ θέση σὰν τὴ δική μας, δὲν ἐπικρατοῦν μέσα του ἡ συμπάθεια κι' ὁ αἰκτός γιὰ τοὺς ἄλλους.

— Καλά, εἶπε σὲ λίγο ὁ Μπεργκου νός; κι' ἐμεῖς ἐδῶ τί θὰ κάνουμε;

— Τί θέλετε νὰ κάνουμε;

— Ὡὰ περιμένουμε, δὲν εἶναι ἄλλο, εἶπε ὁ Δάσκαλος.

— Ὡὰ περιμένουμε... Τί;

— Ὡὰ περιμένουμε, σοῦ λέω! Μπορεῖς εἰς νὰ τρυπήσῃς τὰ σαράντα μέτρα ποῦ μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸ φῶς, μὲ τὸ ἀγκίστρι τῆς λυχνίας σου;

— Μὰ θὰ πεθάνουμε τῆς πείνας ἐδῶ μέσα!

— Δὲν εἶν' αὐτὸς ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος.

— Μῆλα καλά, Δάσκαλε, μᾶς τρομάζεις!... Ποιὸς ἄλλος εἶναι λοιπὸν;

— Στὴν πείνα μπορεῖ κανεὶς νὰ βαστάξῃ. Διάβασα μιὰ φερά, πῶς ἐργάτες, ἀποκλεισμένοι σὲ μεταλλεῖο ποῦ πλημμύρῃσι, ἔζησαν εικοσιτέσσερες ἡμέρες χωρὶς νὰ φαῖνε τίποτα. Ὅχι, δὲν μὲ τρομάζει ἡ πείνα.

— Μὰ τί σὲ τρομάζει, ἀφοῦ λές πῶς τὰ νερά δὲν μποροῦν νάναυθοῦν;

— Νὰ σᾶς πῶ; αἰσθάνεσθε κανένα βάρος στὸ κεφάλι; σᾶς σφυρίζουν ταῦτιά; ἀκούετε εὐκολα; Ἐγώ, ὄχι.

— Ἐγὼ ἔχω πονοκέφαλο.

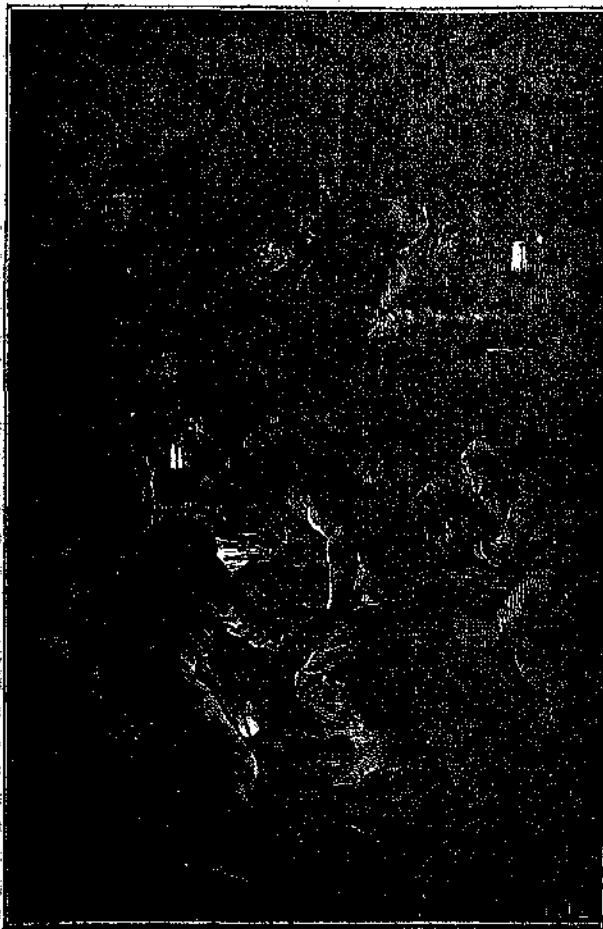
— Ἐγὼ ἀνακατάνωμαι.

— Ἐμένα κτυποῦν τὰ μηνίγγια μου.

— Ἐγὼ νυστάζω.

— Νὰ το! αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ πιὸ μεγάλος κίνδυνος! Πόσον καιρὸ θὰ μπορέσουμε νὰ ζήσουμε μέσα ἔς αὐτὸν τὸν ἀέρα; Πάλι δὲν τὸ ξέρω! Εἴμασθε σαράντα μέτρα μέσα στὴ γῆ κι' ἴσως ἔχουμε ἀπὸ πάνω μας τριανταπέντε ἢ καὶ σαράντα μέτρα νερό. Αὐτὸ θὰ πῆ πῶς ὁ ἀέρας ἔχει πῆσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων ἀτμοσφαιρῶν. Πῶς ζῆ κανεὶς σὲ τόσο πεπιασμένο ἀέρα; Αὐτὸ ἐπρεπε νὰ ξέρουμε. Ἐ, θὰ τὸ μάθουμε τώρα. Μόνο ποῦ τὸ μάθημα μπορεῖ νὰ μᾶς στοιχίσῃ ἀκριβᾶ...

Δὲν εἶχα ἰδέα τί πράγμα ἦταν ὁ πεπιασμένος ἀέρας καὶ γι' αὐ-

«Ἄρχισε ἡ ἐργασία...» (Σελ. 346, στ. 6')

τό 'σως μ' ἐτρόμαξαν περισσότερο τὰ λόγια τοῦ Δάσκαλου. Ἄλλα κι' οἱ σύντροφοί μου φάνηκαν τὸ ἴδιο τρομαγμένοι, γιατί τὸ ἴδιο δὲν ἤξεραν κι' αὐτοί. Τόσο σ' ἐμένα, όσο και σ' ἐκείνους, τὸ Ἀγύρωτο προξενούσε τὸν περισσότερο φόβο.

Ὅσο γιὰ τὸν Δάσκαλο, αὐτὸς ἤξερε καλά τὴν ἀπελπιστικὴν μας θέση κι' ἀν καὶ τὴν ἐδέλεπε καθαρὰ ἔς θλη τῆς τῆ φρίκης, δὲν συλλογίζονταν ἄλλο παρὰ τί μέτρα ἔπρεπε νὰ πάρουμε, γιὰ νὰ διοργανώτομας μὴ ἀμυνα.

— Τώρα, εἶπε, πρέπει νὰ βολευτοῦμε, γιὰ νὰ μεινουμε ἐδῶ χωρὶς φόβο νὰ κατακυλῆσομας στὸ νερό.

— Ἐγὼ μὴ τίς τρύπες.
— Μὰ δὲν θὰ κουραστήτε, νὰ στέκεστε πάντα στὴν ἴδια θέση;

— Καὶ νομίζεις πὼς θὰ μεινουμε δὴ χάμω πολὺν καιρὸ;
— Εἴρω κι' ἐγώ;

— Θάρρουν νὰ μὰς σώσουν.
— Ναί, βέβαια· μὰ γιὰ νάρθουν, πρέπει νὰ μπόρουν. Πόσος καιρὸς θὰ παρῆν ὡς πού νὰ μπόρουν; Μόνον δύο βρίσκονται ἀπὲξω, θάταν σὲ θέση νὰ τὸ πούν. Μὰ ἐμεῖς πού ἐρισκόμαστε δὴ-μέσα, πρέπει νὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας, γιατί ὁποῖος γλυστρήτη, ἔχασθη!

— Πρέπει νὰ δεθοῦμε ὅλοι μαζί.
— Μὲ τί σχοινιά;

— Πρέπει νὰ κρατιόμαστε ἀπὸ τὰ χέρια.
— Ἐγὼ λέω πὼς τὸ καλύτερο εἶναι νὰ σκάβομας καὶ νὰ φτιάσομας σκαλιά. Βῆμαστε ἐπτά. Σὲ δὴ σκαλιά, θὰ μπόρουμε νὰ καθήσομας ὅλοι, τέσσερες στὸ πρῶτο καὶ τρεῖς στὸ δεύτερο.

— Καὶ μὲ τί νὰ σκάβομας; Δὲν ἔχομα ἐργαλεῖα.
— Μὰ τὰ χιούτρηια τῶν λυχνιῶν μας στὰ μαλακά, μὲ τὰ μαχαίρια μας στὰ σκληρὰ μέρη.

— Δὲν θὰ κάνομας τίποτα!
— Μὴν τὸ λὲς αὐτό, Παγγῆ. Στὴ θέση μας, τὰ πάντα κάνει κανεὶς γιὰ νὰ σώτη τὴ ζωὴ του. Ὅπως εἴμαστε τώρα, νὰ τὸν παρῆ ἕναν ὁ ὕπνος, εἶναι χαμένος.

Μὲ τὴν ψυχραιμία του, μὲ τὴν ἀποφασιστικότητά του, ὁ Δάσκαλος ἀπέκτησε μὴ ἔξουσία ἀπάνω μας, μὴ ἐπιβολή, πού μεγαλωνε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ ὁμορφία τοῦ θάρρους: ἐπιβάλλεται. Ἀπὸ ἐνστικτο, αἰσθανόμαστε πὼς ἡ ἡθική του δύναμη ἀγωνίζονταν ἐναντίον τῆς καταστροφῆς πού εἶχ' ἐκμηδενίσει τὴ δική μας, κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ δύναμη περιμέναμας τὴ σωτηρία μας.

Καὶ θάρρῃς ἡ ἐργασία, γιατί βλέπαμα ὅλοι πὼς τὰ δὴ ἐκείνα σκαλιά ἦταν τὸ πρῶτο πού εἴχαμα νὰ κάνομας. Ἐπρεπε νὰ ἐγκατασταθοῦμας στὸ καταφύγιό μας, ἀν ὄχι ἀνετα, τουλάχιστο σὲ τρόπο πού νὰ μὴ φοβοῦμαστε κανένα κατακυλίμα στὸ νερό. Τέσσερες λυχνίες ἀναμμένες ἔδιδαν ἀρκετὸ φῶς γιὰ νὰ ὁδηγοῦμαστε.

— Νὰ διαλέσομας μέρη πού τὸ σκάψιμο νὰ μὴ εἶναι πολὺ δύσκολο, εἶπε ὁ Δάσκαλος.

— Ἀκοῦστε, εἶπε ὁ θεῖος Γάσπαρος· ἔγω νὰ σὰς κάνω μὴ πρόταση: Ὁ μόνος ἀπ' ὅλους μας πού εἶχει ἀκόμα κεφάλι, εἶναι ὁ Δάσκαλος. Εἶναι γενναῖος ἄνθρωπος, τὸ λέει ἡ καρδιά του καὶ ξέρει περισσότερο ἀπὸ μὰς. Προτείνω λοιπὸν νὰ τὸν κάνομα ἀρχηγό, γιὰ νὰ διευθύνῃ αὐτὸς τὴν ἐργασία.

— Ὁ Δάσκαλος; ἐφώναξε ὁ Καρρορῆς, (ἕνα κῆνος, ἕνα ζωῶ, πού δὲν εἶχε νοημοσύνη παρὰ ὄση χρειάζονταν γιὰ νὰ σπρώχνῃ τὸ βαγονάκι του) γιατί ὁ Δάσκαλος κι' ὄχι ἐγώ; Κι' ἐγὼ κὺ λισ τῆς εἶμαι σὰν κι' αὐτόν.

— Ζῶ! δὲν κάνομα ἀρχηγό ἕνα κὺ λισ τῆ παρὰ ἕναν ἄνθρωπο· κι' ὁ πῶ ἄνθρωπος ἀπ' ὅλους μας εἶναι αὐτός.

— Αὐτὸ δὲν τὸ λέγαες χθές.
— Δὲν τὸ λέγα χθές, γιατί ἤμουν ζωῶ σὰν καὶ σένα καὶ κοροῖδενα τὸ Δάσκαλο μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ γιατί δὲν ἤθελα νὰ παραδεχθῶ πὼς ξέρει περισσότερο ἀπὸ μὰς. Σήμερα ὅμως τὸν γυραῦ νὰ μὰς διευθύνῃ. Ἐλα, Δάσκαλε, τί θέλεις νὰ κάνω; Ἐγὼ γερὰ μπράτσα, τὸ ξέρεις καλά.

— Καὶ σεις οἱ ἄλλοι;
— Ἐλα, Δάσκαλε, θὰ κάνομα ὅ, τι μὰς λὲς.

— Καλά, εἶπε ὁ Δάσκαλος· ἀφοῦ μὲ θέλετε γι' ἀρχηγό, δέχομαί· μὲ τὴ συμφωνία ὅμως νὰ μὰκοῦτε σὲ ὄλα. Ἐδῶ-μέσα μπόρεὶ νὰ μείνομα πολλές ἡμέρες. Δὲν ξέρω τί θὰ γίνῃ, μὰ ὅ, τι κι' ἀν γίνῃ, πρέπει νὰ μὰκοῦτε.

— Ὅλα σὰκοῦμα. Δάσκαλε! εἶπαν ὅλοι.
— Ὅταν βρίσκετε σωστὸ ἐκεῖνο πού σὰς λέω, ναί, μὰ ὅταν δὲν τὸ βρίσκετε;...
— Πάντα θὰ τὸ βρίσκομα σωστὸ!

— Εἴρομα πὼς εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, Δάσκαλε!
— Καὶ τίμομας...
— Καὶ γενναῖος...
— Καὶ πολυξέρος...
— Μὴ θυμάσαι πῶς κοροῖδείες μας, Δάσκαλε!

Πὼς εἶχαν ἀλλάξει οἱ γνώμας σὲ μὴ ὄρα! Τώρα ὁ Δάσκαλος ἦταν καλὸς κι' εἶχε ὄλα τὰ προτερήματα τοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ μού εἰλεπε ἀκόμη ἡ πέτρα πού ἀπέκτησα ἀργότερα, αὐτὸ μού φαίνονταν πολὺ παράξενο!

— Λοιπὸν ὀρκίζεστε; ῥώτησε ὁ Δάσκαλος.
— Ὅρκιζόμαστε! ἀποκριθήκαμα ὅλοι μαζί.

Καὶ τότε ἄρχισε ἡ ἐργασία. Ὅλοι εἴχαμα στὴν τόση μας μαχαίρια, καλὰ μαχαίρια μὲ στερεὰ μανίκια καὶ λεπίδια γερὰ.

— Τρεῖς θὰ σκάβομα, εἶπε ὁ Δάσκαλος· οἱ τρεῖς δυνατώτεροι· οἱ πῶ ἀδύνατοι, ὁ Ρεμῆς, ὁ Καρρορῆς, ὁ Παγγῆς· κι' ἐγὼ, θὰ σκάβομα τὰ χῶματα.

— Ὅχι ἐσὺ, ὄχι! ἐφώναξε ὁ Κομπαιορῆς, ἕνας ἄνδρουκας σὰν κολοσσός. Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ δουλεύεις· εἶσαι ὁ μηχανικός μας κι' οἱ μηχανικοί δὲν δουλεύομα μὲ τὰ χέρια.

Τὸ παρανοεῖθηκα ὅλοι: ἀφοῦ ὁ Δάσκαλος ἦταν ὁ μηχανικός, δὲν ἔκανε νὰ ἐργάζετα. Τώρα πού καταλάβαινα πὼς ὀσιμη ἦταν ἡ ὁδηγία του, καὶ στὰ μακαμάμα, ἀν ἦταν τρόπος, θάβαζαμ τὸ Δάσκαλο, γιὰ νὰ τὸν προφυλάξω ἀπὸ κάθε κίνδυνο καὶ δυστύχημα. Ἦταν ὁ Πιλότος μας.

Ἡ ἐργασία πού ἐπρόκειτο νὰ κάνομα θάταν ἀπὸ τίς πῶ ἐθνολές, ἀν εἴχαμα ἐργαλεῖα. Ἄλλα μὲ τὰ μαχαίρια μόνον, ἦταν δύσκολη καὶ θάπαιτοῦσε καιρὸ. Ἐπρεπε νὰ κατασκευάσομα δύο σκαλιά, σκάδοντες στὸ σχιστόλιθο, καὶ τὰ σκαλιά αὐτὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀρκετὰ πλατιὰ ὥστε νὰ χωροῦν τέσσερες ἀπὸ μὰς στὸ ἕνα καὶ τρεῖς στὸ ἄλλο.

Διαιρεθήκαμα σὲ δύο ἐργατεῖες. Δυὸ ἄνθρωποι ἔσκαβαν τὸ ἔδαφος στὴν καθεμιά κι' ὁ τρίτος ἔφριχνε κάτω τὰ χῶματα καὶ τὰ τρίμματα τοῦ σχιστόλιθου. Ὁ Δάσκαλος, μὲ τὴ λυχνία στὸ χέρι, πῆγαινε ἀπὸ τὴ μὴ ἐργατεῖα στὴν ἄλλη.

Καθὼς σκάβαμα, βρήκαμα μερικά κομμάτια ἀπὸ χοντὰ σάνιδια καὶ καθρόνια, παραχωμένα ἐκεῖ, καὶ μ' αὐτὰ μπόρουμε νὰ κρατήσομα τὰ τρίμματα ἐκεῖ πού θέλαμα καὶ νὰ τὰ ἐμποδίσομα νὰ κυλῆσομα ὡς κάτω.

Ὅστε ἀπὸ τριῶν ὄρων ἀκατάπαυτη ἐργασία, κατορθώταμα νὰ λαξέσομα δύο σκαλιά, ἀρκετὰ πλατιὰ, ὥστε νὰ μπόρομα νὰ καθόμαστε.

— Φτάνει γιὰ τὴν ὄρα, ἐπρόσταξε ὁ Δάσκαλος. Ἀργότερα θὰ τὰ πλατύνομα, γιὰ νὰ μπόρομα καὶ νὰ ζακλωνόμαστε. Δὲν πρέπει νὰ σκαταλοῦμα ἀνώφελα τὴ δύναμη μας· θὰ μὰς χρειασθῇ!

Ἐκαθήσαμα ὁ Δάσκαλος, ὁ θεῖος Γάσπαρος, ὁ Καρρορῆς κι' ἐγὼ στὸ κάτω σκαλί· οἱ τρεῖς ἄλλοι στὸ ἀπάνω.

— Πρέπει νὰ οἰκονομήσομα τις λυχνίες μας, εἶπε ὁ Δάσκαλος· σβύστε τῆς λοιπὸν κι' ἀρίστε ἀναμμένη μόνον μὴία. Οἱ διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ γίνονταν στὴ στιγμή, χωρὶς καμμιὰ ἀντιλογία. Ἐτοιμασθήκαμα λοιπὸν νὰ σβύσομα τις περιττὲς λυχνίες, μὰ ἐκείνος μὰς ἐμπόδισε μ' ἕνα νεῦμα.

— Μὴ σβύστε, εἶπε· ἀν ἀρίστομα μὴ λάμα, ἕνα ρεῦμα ἀέρος μπόρεὶ νὰ μὰς τῆ σβύση· ποτὸς ἔχει σπῆρα νὰ τὴν ζανανάψομας;

— Ἄν καὶ στὰ μεταλλεῖα ἡ φωτιά εἶναι αὐστηρὰ ἀπαγορευμένη, ὅλοι σχεδὸν εἶ ἐργάτες ἔχουν στὴν τόση τους σπῆρα. Κι' ἐκεῖθι ἐδῶ δὲν ὑπάρχε ἐπιθεωρητῆς γιὰ νὰ καταγγεῖλῃ τὴν παράβαση, στὴν ἐρώτηση τοῦ Δάσκαλο τέσσερες φωνὲς ἀποκρίθηκα:

— Ὅχι ἐσὺ, ὄχι! ἐφώναξε ὁ Κομπαιορῆς, ἕνας ἄνδρουκας σὰν κολοσσός. Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ δουλεύεις· εἶσαι ὁ μηχανικός μας κι' οἱ μηχανικοί δὲν δουλεύομα μὲ τὰ χέρια.

Τὸ παρανοεῖθηκα ὅλοι: ἀφοῦ ὁ Δάσκαλος ἦταν ὁ μηχανικός, δὲν ἔκανε νὰ ἐργάζετα. Τώρα πού καταλάβαινα πὼς ὀσιμη ἦταν ἡ ὁδηγία του, καὶ στὰ μακαμάμα, ἀν ἦταν τρόπος, θάβαζαμ τὸ Δάσκαλο, γιὰ νὰ τὸν προφυλάξω ἀπὸ κάθε κίνδυνο καὶ δυστύχημα. Ἦταν ὁ Πιλότος μας.

Ἡ ἐργασία πού ἐπρόκειτο νὰ κάνομα θάταν ἀπὸ τίς πῶ ἐθνολές, ἀν εἴχαμα ἐργαλεῖα. Ἄλλα μὲ τὰ μαχαίρια μόνον, ἦταν δύσκολη καὶ θάπαιτοῦσε καιρὸ. Ἐπρεπε νὰ κατασκευάσομα δύο σκαλιά, σκάδοντες στὸ σχιστόλιθο, καὶ τὰ σκαλιά αὐτὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀρκετὰ πλατιὰ ὥστε νὰ χωροῦν τέσσερες ἀπὸ μὰς στὸ ἕνα καὶ τρεῖς στὸ ἄλλο.

Διαιρεθήκαμα σὲ δύο ἐργατεῖες. Δυὸ ἄνθρωποι ἔσκαβαν τὸ ἔδαφος στὴν καθεμιά κι' ὁ τρίτος ἔφριχνε κάτω τὰ χῶματα καὶ τὰ τρίμματα τοῦ σχιστόλιθου. Ὁ Δάσκαλος, μὲ τὴ λυχνία στὸ χέρι, πῆγαινε ἀπὸ τὴ μὴ ἐργατεῖα στὴν ἄλλη.

Καθὼς σκάβαμα, βρήκαμα μερικά κομμάτια ἀπὸ χοντὰ σάνιδια καὶ καθρόνια, παραχωμένα ἐκεῖ, καὶ μ' αὐτὰ μπόρουμε νὰ κρατήσομα τὰ τρίμματα ἐκεῖ πού θέλαμα καὶ νὰ τὰ ἐμποδίσομα νὰ κυλῆσομα ὡς κάτω.

Ὅστε ἀπὸ τριῶν ὄρων ἀκατάπαυτη ἐργασία, κατορθώταμα νὰ λαξέσομα δύο σκαλιά, ἀρκετὰ πλατιὰ, ὥστε νὰ μπόρομα νὰ καθόμαστε.

— Φτάνει γιὰ τὴν ὄρα, ἐπρόσταξε ὁ Δάσκαλος. Ἀργότερα θὰ τὰ πλατύνομα, γιὰ νὰ μπόρομα καὶ νὰ ζακλωνόμαστε. Δὲν πρέπει νὰ σκαταλοῦμα ἀνώφελα τὴ δύναμη μας· θὰ μὰς χρειασθῇ!

Ἐκαθήσαμα ὁ Δάσκαλος, ὁ θεῖος Γάσπαρος, ὁ Καρρορῆς κι' ἐγὼ στὸ κάτω σκαλί· οἱ τρεῖς ἄλλοι στὸ ἀπάνω.

— Πρέπει νὰ οἰκονομήσομα τις λυχνίες μας, εἶπε ὁ Δάσκαλος· σβύστε τῆς λοιπὸν κι' ἀρίστε ἀναμμένη μόνον μὴία.

Οἱ διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ γίνονταν στὴ στιγμή, χωρὶς καμμιὰ ἀντιλογία. Ἐτοιμασθήκαμα λοιπὸν νὰ σβύσομα τις περιττὲς λυχνίες, μὰ ἐκείνος μὰς ἐμπόδισε μ' ἕνα νεῦμα.

— Μὴ σβύστε, εἶπε· ἀν ἀρίστομα μὴ λάμα, ἕνα ρεῦμα ἀέρος μπόρεὶ νὰ μὰς τῆ σβύση· ποτὸς ἔχει σπῆρα νὰ τὴν ζανανάψομας;

— Ἄν καὶ στὰ μεταλλεῖα ἡ φωτιά εἶναι αὐστηρὰ ἀπαγορευμένη, ὅλοι σχεδὸν εἶ ἐργάτες ἔχουν στὴν τόση τους σπῆρα. Κι' ἐκεῖθι ἐδῶ δὲν ὑπάρχε ἐπιθεωρητῆς γιὰ νὰ καταγγεῖλῃ τὴν παράβαση, στὴν ἐρώτηση τοῦ Δάσκαλο τέσσερες φωνὲς ἀποκρίθηκα:

— Ὅχι ἐσὺ, ὄχι! ἐφώναξε ὁ Κομπαιορῆς, ἕνας ἄνδρουκας σὰν κολοσσός. Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ δουλεύεις· εἶσαι ὁ μηχανικός μας κι' οἱ μηχανικοί δὲν δουλεύομα μὲ τὰ χέρια.

Τὸ παρανοεῖθηκα ὅλοι: ἀφοῦ ὁ Δάσκαλος ἦταν ὁ μηχανικός, δὲν ἔκανε νὰ ἐργάζετα. Τώρα πού καταλάβαινα πὼς ὀσιμη ἦταν ἡ ὁδηγία του, καὶ στὰ μακαμάμα, ἀν ἦταν τρόπος, θάβαζαμ τὸ Δάσκαλο, γιὰ νὰ τὸν προφυλάξω ἀπὸ κάθε κίνδυνο καὶ δυστύχημα. Ἦταν ὁ Πιλότος μας.

Ἡ ἐργασία πού ἐπρόκειτο νὰ κάνομα θάταν ἀπὸ τίς πῶ ἐθνολές, ἀν εἴχαμα ἐργαλεῖα. Ἄλλα μὲ τὰ μαχαίρια μόνον, ἦταν δύσκολη καὶ θάπαιτοῦσε καιρὸ. Ἐπρεπε νὰ κατασκευάσομα δύο σκαλιά, σκάδοντες στὸ σχιστόλιθο, καὶ τὰ σκαλιά αὐτὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀρκετὰ πλατιὰ ὥστε νὰ χωροῦν τέσσερες ἀπὸ μὰς στὸ ἕνα καὶ τρεῖς στὸ ἄλλο.

Διαιρεθήκαμα σὲ δύο ἐργατεῖες. Δυὸ ἄνθρωποι ἔσκαβαν τὸ ἔδαφος στὴν καθεμιά κι' ὁ τρίτος ἔφριχνε κάτω τὰ χῶματα καὶ τὰ τρίμματα τοῦ σχιστόλιθου. Ὁ Δάσκαλος, μὲ τὴ λυχνία στὸ χέρι, πῆγαινε ἀπὸ τὴ μὴ ἐργατεῖα στὴν ἄλλη.

Καθὼς σκάβαμα, βρήκαμα μερικά κομμάτια ἀπὸ χοντὰ σάνιδια καὶ καθρόνια, παραχωμένα ἐκεῖ, καὶ μ' αὐτὰ μπόρουμε νὰ κρατήσομα τὰ τρίμματα ἐκεῖ πού θέλαμα καὶ νὰ τὰ ἐμποδίσομα νὰ κυλῆσομα ὡς κάτω.

Ὅστε ἀπὸ τριῶν ὄρων ἀκατάπαυτη ἐργασία, κατορθώταμα νὰ λαξέσομα δύο σκαλιά, ἀρκετὰ πλατιὰ, ὥστε νὰ μπόρομα νὰ καθόμαστε.

— Φτάνει γιὰ τὴν ὄρα, ἐπρόσταξε ὁ Δάσκαλος. Ἀργότερα θὰ τὰ πλατύνομα, γιὰ νὰ μπόρομα καὶ νὰ ζακλωνόμαστε. Δὲν πρέπει νὰ σκαταλοῦμα ἀνώφελα τὴ δύναμη μας· θὰ μὰς χρειασθῇ!

Ἐκαθήσαμα ὁ Δάσκαλος, ὁ θεῖος Γάσπαρος, ὁ Καρρορῆς κι' ἐγὼ στὸ κάτω σκαλί· οἱ τρεῖς ἄλλοι στὸ ἀπάνω.

— Πρέπει νὰ οἰκονομήσομα τις λυχνίες μας, εἶπε ὁ Δάσκαλος· σβύστε τῆς λοιπὸν κι' ἀρίστε ἀναμμένη μόνον μὴία.

Οἱ διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ γίνονταν στὴ στιγμή, χωρὶς καμμιὰ ἀντιλογία. Ἐτοιμασθήκαμα λοιπὸν νὰ σβύσομα τις περιττὲς λυχνίες, μὰ ἐκείνος μὰς ἐμπόδισε μ' ἕνα νεῦμα.

— Ἐγὼ!

— Κι' ἐγὼ ἔγω, ἀποκρίθηκα ὁ Δάσκαλος· μὰ εἶναι βρεμμένα.

Καὶ τῶν ἄλλων τὸ ἴδιο· γιατί τὰ σπῆρα ἦταν στὶς τόσες τῶν παντελονωῶν καὶ μὲς εἴχαμα βραχῆ ὡς τὸ σπῆρος κι' ὡς τοῦ ὄμομα.

Ὁ Καρρορῆς, πού δύσκολα καταλάβαινε καὶ πῶ δύσκολα μιλοῦσε, τέλος εἶπε:

— Ἐγὼ σπῆρα ἐγὼ.
— Βρεμμένα;
— Δὲν ξέρω· εἶναι μέσα στὸ σκοῦρο μου.

— Δὲς μου τὸ σκοῦρο σου λοιπὸν.
(*Ἐπεται συνέχεια)

ΕΥΛΟ ΙΕΡΑΡΧΙΚΩΣ

Σὰν τὸ πανηγύρι τῶν Τρικαλῶν, (*) μού φαίνεται πὼς ἄλλο δὲν θὰ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Τὶ θέλεις καὶ δὲν εὐρισκεις ἐκεῖ! Σουγιάδες, σφυρίχτες διαφόρων εἰδῶν, ντουφεκάκια, κοκκοράκια, γουρνοπούλα φητῆ, γκιότα, καπιστράνες μὲ γυαλιστερὲς ἀλυσίδες, μπαλνετούμια, σαμαρόσκουτο, τσαρούχια, παπούτσια,— ὡς καὶ μπαούλα καὶ καθρέφτες ἀκόμα εὐρισκεις κανεὶς.

Μπαίνοντας ὁ Αὐγούστος, μὰς ἐπιδενα μὴ ἰδιαιτέρη συγκίνηση γιὰ τὸ πανηγύρι πού θὰ γινότανε στὰ Τρίκαλα μὲτὰ ἕνα μῆνα. Τὸ περιμέναμα καλύτερα ἀπὸ τὴ Λαμπρῆ, γιατί στὸ πανηγύρι θὰ μὰς ἐφάνιζαν καινούργια παπούτσια, καινούργιο φῶρεμα καὶ τὴν ἀπαρτίτη σφυρίχτρα. Ὁλόκληρη ἡ ἔνδυμασία μὰς περιωρίζετα τότε εἰς ἕνα κουκάμισο, μὴ μπλούζα πού τὴν ἐξῶναμα στὴ μέση μὲ λουρίδα, ἕνα βρακί, ἄσπρο εἰς πρώτες ἡμέρες μόνον πού τὸ φορούταμα, καὶ τὰ παπούτσια. Ἡ χρῆσις καπέλλων καὶ καλτσῶν δὲν εἶχε τότε γενικευθῆ καὶ εἰ τέσσερες ὥρες τοῦ ἔτους περνοῦσαν ἀπὸ τὰ κεφάλια μὰς ὅπως ἀπὸ τίς κορφές τῶν βουνῶν, τὰ δὲ πόδια μὰς δὲν ἀνείχοντο οὐδὲ τὸν ἀποῦν ζυγὸν τῶν παπουτσιῶν καὶ τίς περισσότερες φορὲς ἐπλατσοῦρίζαμα στὶς λάσπες ζυγλήτοι.

Ὁ ἄνθρωπος μὲτὰ ἐξῶμας, τὰ εἴχαμα στὸ πανηγύρι. Ἦταν λοιπὸν νὰ μὴν τὸ περιμέναμα κανεὶς σὰν παράδεισο; Θυμοῦμαι δὲ τὸ εὐτυχέστερο πανηγύρι γιὰ μὴνα ἦταν στὰ 1880, γιατί ὁ πατέρας μου, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, μού ἐψῶνιζε τότε καὶ μὴ λουρίδα κόκκινη, ἀπὸ ταλατίνι, γιὰ νὰ ζώνομαι. Ἐξωνόμουν λοιπὸν κι' ἐγὼ στὴ μέση σὰν τὰ ἄλλα παιδιά καὶ στὸ ἀπάνω μέρος τῆς μπλούζας μού ἐξηλατίζοντο δύο εὐρύτατοι

(*) Πρόκειται περὶ τῶν Τρικαλῶν τῆς Κορινθίας, τὸ ὄποια κινεῖται εἰς τὰς κλιτικὲς τῆς Κυλλήνης, ὅρας μακρῶν τοῦ Ξυλοκάστρου.—Σ.τ.Σ.

κόλποι, δπου ἀποθήκενα ψυμῆ, ροδάκινα, σταφύλια καὶ καμμιὰ φορὰ καὶ τὰ μικρὰ πουλιὰ, πού πῆναμα στὶς φωλιές.

Πέρασαν ὅμως τὰ εὐτυχισμένα χρόνια, πέθανε ὁ πατέρας μου στὰ 1888, οἱ προμήθειες τοῦ πανηγυριοῦ περιορίστηκαν σὲ μόνον τὰ παπούτσια καὶ τὸ σπουδαιότερο ἐμέναμα πλέον πάντα δι-αρκεῖς κάτω στὴν παραλία, στὸ Ξυλοκαστρο, καὶ δὲν ἀνεβαίναμα πλέον στὰ Τρίκαλα οὔτε ἔς αὐτὸ τὸ πανηγύρι. Αἱ πενιχρὰ οἰκονομειακαὶ μὰς προμήθειαι ἐγίνοντο διὰ τρίτου προσώπου. Ἦταν πλέον γιὰ μὴνα τὸ πανηγύρι ὁ Ἀπολασθεῖς Παράδεισος.

Ὅταν στὰς ἄρχαις Σεπτεμβρίου ἐβλεπα νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ Ξυλοκάστρο, διευθύνόμενοι στὰ Τρίκαλα, διάφοροι ἔμποροι Ντρομπολιτιστῶτες μὲ σιδερικά, φιλικατικῆδες μὲ σφυρίχτες καὶ ντουφεκάκια, Ἀθηναῖοι μὲ τούτια, μὸς φαίνονταν οἱ ἔμποροι αὐτοὶ σὰν ἄνθρωποι ἀπὸ ἄλλους κόσμους, προνομιούχοι, ἀφοῦ μπόρουν νὰ παρευρισκωνται σ' ὄλα τὰ πανηγύρια. Καὶ τὸ ὄνειρό μου ἦτανε, ἄμα μεγαλώσω, νὰ γίνω κι' ἐγὼ ἔμπορος γιὰ τὰ πανηγύρια.

Ὅσο ἐμεγάλωνα, τόσο κι' ὄρωμας πρὸς τὸ πανηγύρι ἠθέλανα. Συνεμερίζετο δὲ πλήρως τὸ αἶσθημά μου τοῦτο κι' ὁ Γιῶργης τοῦ μάρμαρα μου τοῦ Γιάννη, ὁ ἀχώριστος αὐτός σύντροφός μου εἰς ὄλας τὰς ἐπιχειρήσεις. Καὶ λοιπὸν, ὅταν ἐρθάσομα εἰς ἡλικίαν 11 ἐτῶν, ἐνομίσαμα πλέον δὲ ἀποκτήσαμα τὴν προσωπικὴ ἀνεξαρτησίαν μὰς καὶ ἀρκετὰς δυνάμεις, διὰ νὰ ἐπιχειρήσομα μόνον τὸ ταξεῖδι Ξυλοκάστρου—Τρικαλῶν. Ἄλλα γιὰ νὰ πάη κανεὶς στὸ πανηγύρι, χρειάζεται καὶ φιλά. Τὰ ντουφεκάκια, καὶ ἡ γουρνοπούλα ἡ φητῆ ἔθελουν παράδες, δὲν εἶναι οὔτε καρδιά πού μπόρεὶ νὰ ἐκπληρῆ κανεὶς μὲ πέτρες ἀπὸ τίς κρυδιές, οὔτε σταφύλια, πού μπόρεὶ κανεὶς νὰ κλέθῃ ἀπ' ἐ' ἀμπέλια. Ἄλλα καὶ τὰ φιλά εὐρέθησαν καὶ μάλιστα ἐν ἄρθονια. Τὸν Αὐγούστον μῆνα στὴν πατρίδα μου, συνάξουν τὴ μαύρη σταφίδα καὶ τὴν περνοῦν ἐξερῆ ἀπὸ μὴ μὲγῆλη μηχανὴ γυναικοῦδες καὶ παιδάκια διαλέγουν τίς πέτρες πού μπόρεὶ νὰ εἶναι στὴ σταφίδα καὶ πέρουν μὴ δραχμῆ τὴν ἡμέρα. Ἐπιτάταμα λοιπὸν οἱ δύο μὰς δουλεῖα σὲ μὴ μηχανῆ. Θυμοῦμαι δὲ ἐπὸ π τ ῆς ὄλης τῆς ἐργασίας, ἐκεῖ στὴ μηχανῆ πού δουλεύαμα, ἦταν ὁ μακαρὶτῆς ὁ μάρμαρα Ἀντωνῆς ὁ Ψευτίας, ὁ ὁποῖος μ' ἕνα μεγάλο καλάμι στὰ χέρια διαρκῶς μὰς κεντοῦσε νὰ δουλεύομα γρήγορα, καὶ μὰς προσεφώνει μὲ τὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα μ π ο υ ν τ α λ ἄ δ ε ς καὶ τ ὀ ἰ δ ε ς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

(Tης Louise Chevrolet)

Ημουν αινών τον καιρό μια παι-
δοβλά εφτά χρονών και πήγαινα στο
Δημόσιο Λύκειο.

Είχαμ' ένα γείτονα, που τον αγα-
πούσα πολύ. Τον φώναζα «θεέ Ιούλιε»
και στο σπίτι του ήμουν σαν στο δικό
μας.

Πηδούσα στα γονατά του, σκάλιζα
στις πτέρες του, έφαγα στα ντουλάπια
του. Πάντα ήμουν καλόδεχτη.

Είχ' ακούει κάποτε να λένε πως ο
αθεός 'Ιούλιος' ήταν επιθεωρητής, μ'
αυτό δε μούκανε καμμία έντυπωση, ούτε
τό πιστεύα. Ο θεός 'Ιούλιος, ήταν «ο
θεός 'Ιούλιος» και τίποτ' άλλο.

Τον έβλεπα βέβαια, κάθε χρόνο, στην
τελετή των εξετάσεων νανεβαίνει μαζί
μ' άλλους κυρίους πάνω στην εξέδρα, ενώ
έπαίξε ή μουσική, μ' υπέθετα πως το
κάναν' έτσι για να διασκεδάσουν. Δεν
καταλάβαινα καθόλου την επιστημότητα
που μπορούσε ναχη αυτό το πράγμα.

Μία μέρα, μεγάλη συγκίνηση στο Λύ-
κειο: θάρχεσαν ο Γενικός 'Επιθεωρητής!
Θα γύριση τις τάξεις μαζί με τον κύ-
ριο 'Επιθεωρητή και την κυρία Διευθύν-
τρια. Μά μόνο τις μεγάλες θα επιθεω-
ρήση. 'Εμείς οι μικρές, θα ιδούμε ίσως
αυτά τα τρία σημαντικά πρόσωπα στο διά-
δρoμο από τις μισόκλειστες πόρτες.

Σ' όλο το μάθημα είμαστε πολύ τα-
ραγμένες. 'Η δασκάλα μας με μαλώνει
γιατί είμ' άρρηκμένη και οι γιώτες της
καλλιγραφίας μου π'άν να πέσουν ή μιά
ήπάνω στην άλλη. 'Εγώ της αποκρίνο-
μαι: «Συλλογίζομαι την κυρία Διευθύν-
τρια! Πώς θα στενοχωριέται με τους
δύο αυτούς κυρίους!»

'Η δασκάλα μου μού λέγει με ευγένε-
α κ'ως είμαι μιά ανόητη.

Τέλος χτυπάει το κουδούνι.
— Στη γραμμή τώρα, κορίτσια, και
να κατεβήτε χωρίς μιλιά. 'Η κυρία Δι-
ευθύντρια και οι κύριοι 'Επιθεωρητάι
είναι στο διάδρομο.

Μκινούμε στη γραμμή δυό-δυό. Τα
κόδια μας μόλις άκκουμπούν στο πάτωμα.
'Εξαφνα, στη γωνιά ενός διαδρόμου, ά-
κούμε κείνες που είναι μπροστά να ψι-
θυρίζουν:

— Νά τους! νά τους! και οι τρεψ!
'Η έπιμελήτριά μας μ'ας κοιτάζει
καλά.

'Εγώ νοιώθω την καρδούλα μου να
χοροπηδ' μέσα στο στήθος μου. Δεν κο-
τάω να σηκώω το κεφάλι.

Στο τέλος, άποραζώ να κοιτάξω
και... βάζω μιά χαρούμενη φωνή. Χτυ-
πώντας τα παλαμάκια, καταβιώνω μ' ένα
πήδημα τα τρία σκαλιά που μένανε, και
πηδ'ω στην άγκαλιά του ενός σοβαρού κυ-
ρίου, φωνάζοντας:

— Μα τί μού λέτε για κύριο 'Επιθε-
ωρητή, είναι ο «θεός μου 'Ιούλιος»!

Οι μαθήτρες τρέμουν. 'Η δασκάλα
μας είναι απελπισμένη. Τι ιδέα θα έχη
ο κύριος Γενικός 'Επιθεωρητής για την
πειθαρχία του Λυκείου!

'Η κυρία Διευθύντρια πολύ δυσαρε-
στημένη με μαλώνει άστυρά.

Ο «θεός 'Ιούλιος» που μοιάζει τόσο
στενοχωρημένος όσο φαίνεται και να δια-
σκεδάχη, με φιλάει ευγενικά, αλλά όχι τό-
σο πατρικά σαν πάντα. 'Ενα φίλημα...
έπίσημο! Τραβιέμαι στην άκρη, απο-
καρδιωμένη λιγάκι, μουρμουρίζοντας:

— Μπ'ά! ο θεός 'Ιούλιος είναι 'Επι-
θεωρητής! Ποτές μου δεν θα το πιστευα!
'Ευτυχώς σε λιγάκι, γυρίζοντας στο
σπίτι, θα ξαναβρω τον αληθινό μου θεό
'Ιούλιο.

Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΣ

ΧΑΡΑΜΜΑ

Για ιδέσ' χαράζει 'ς το βουνό,
ή νύχτα χαϊρετάει,
τα άστρα σβύνονται αιγά
κι' ο σφαιρός γελάει.

Γλυκά ή φλογέρα του βοσκού
νάκου 'ς τη σάχη πέρα,
στέρνει γλυκούς χαϊρετισμούς
'ς το φός και στην ημέρα

'Ακουσ' τραγουδι τ' άνθονιού:
Μιλεί με τη φλογέρα,
Τι συναυλίες είν' αυτές
'ς τον κάμπο, 'στ'ον άγέρα;

Το φός ξυπνάει τη ζωή
εναγεννή τη χάρη,
Ο ήλιος κρόβαλε ψηλά
μ' εγένηα, με κοιμάρι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Α'

'Ενας παίκτης παίρνει ένα πουκούλο
πολύ λεπτό, και το βάζει στη μέση ενός
τραπεζομάνδουλο το όποιον κρατούν όλοι
εί παίζονται εις το ύψος του ηηαινουό
των. Είναι δε καθισμένοι εις κύκλον.

'Αρχίζουν λοιπόν και ρυσοβν όλοι,
για να έμποδιση καθένας το πουκούλο
να έλθη προς το μέρος του.

Αυτό προκαλεί κοιμικούς μορφασμούς,
και έπειδή δεν μπορεί κανείς να γελά
και να ρυσα συγκρόνωσ, το πουκούλο
μκαινει στο στόμα εκείνου που γελά.

Τότε πρέπει να πληρώση, και το παι-
γνίδι ξαναρχίζει.

Β'

Κάθε παίκτης παίρνει ένα κοιμάτι
χαρτί κι' ένα μολύβι και κάθεται με
τους άλλους παίκτησ μπρός σ' ένα τρα-
πέζι, άφου διαλέξουν όλοι μαζί πέντε
λέξεις που δεν έχουν κανένα κοινό με-
ταξύ τους. Όσο πιό παράδοξος είναι, τόσο
μεγαλύτερη ή δυσκολία. Όταν συμφω-

νήσουν, αρχίζει καθένας χωριστά να γρά-
φη μιά σύντομη ιστορία, στην οποία πρέ-
πει να βρίσκονται οι πέντε λέξεις.

'Ας υποθέσωμε τις λέξεις: Βασι-
λιάς, φάρι, ποτάμι, ιστορία, καταρόλα.

Παράδειγμα: «Μιά φορά ένας ΒΑ-
ΣΙΛΙΑΣ είχε βγη στο κυνήγι, έλλ'
άπομακρύνθηκε από την συνοδεία του κι'
έχασε τον δρόμο του. Είχε φθάσει σ' ένα
ΠΟΤΑΜΙ που διέσχιζε ένα δάσος, και
κάθισε να ξεκουρασθή. Τότε στην όχθη
του ποταμιού βλέπει ένα μεγάλο ΨΑΡΙ
και κατόρθωσε να το πιάση. 'Επειδή
λοιπόν πεινούσε πολύ και δεν είχε ΚΑ-
ΤΣΑΡΟΛΑ να το μαγειρέψη, αναγκά-
σθηκε να το φάγη ωμό! Αυτή ή ΙΣΤΟ-
ΡΙΑ φαίνεται άπιστευτη, και όμως εί-
ναι αληθινή.»

'Αφου τελειώσουν όλες οι ιστορίες,
καθ' ένας διαβάζει τη δική του, και ή
καλύτερη βραβεύεται.

Γ'

Οι παίκται κάθονται στη σειρά από
τ' ένα μέρος του τραπέζιού, και από
τάλλο εκείνος που διευθύνει το παιχνίδι.
'Απάνω στο τραπέζι βάζουν τρία-τέσσερα
άντικειμενα, π. χ. ένα κοινί, ένα βιβλίο
κλπ. 'Η μύτη του καθενός θάχει επίσης
το μέρος της.

Ο διευθύνων δείχνει ένα από τα άν-
τικείμενα και λέγει τ'ονομά του φωνα-
κτά. Όλοι οι παίκται πρέπει να δείξουν
κι' εκείνοι το ίδιο αντικείμενο. Μά ο
άρχηγός μεταχειρίζεται και πονηρίες για
να γελάση τους άλλους, και συχνά δια-
χνοντας την μάτη του φωνάζει: «το βι-
βλίο!» ή δείχνοντας το βιβλίο φωνάζει:
«τη μύτη!» Οι παίκται πρέπει να υπα-
κούουν στο λόγο του και όχι στο κίνημά-
του. Όποιος κάμει λάθος, πληρώνει.

ΚΩΝ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ο αυτοσεβασμός άπέχει από τη ει-
λοτιμία, όσο ή αλήθεια από το ψέμμα.

Για να μορφώση ή ψυχή μας γνώμη,
σωστή ή όχι, δίκια ή άδικη άδιαφορογία
ένα πρόσωπο, κάνει κάποιο κόπο και κα-
ταβάλλει κάποια δύναμη.

Κι' όταν άργότερα ή γνώση της δεί-
ζει πως έσφαλε και της πή κ'ος εκείνος
που τον νόμισε πρότυπο ήθικης και δια-
νοητικής τελειότητος, είναι άνόητος κι'
άγύρτης, κι' εκείνος που τον έπιστεύει
έχθρος της είναι ο πιό άφοσιωμένος της
οίλος, ή ψυχή μας εξακολουθεί να έμπν-
στεύεται τον πρώτο και να φυλάγεται
άπό τον δεύτερο, γιατί παιδιλεύεται τον
κόπο και τη δύναμη που θα έχρηάζοντο
για ν' αναθεωρήση τη σχηματισμένη
γνώμη. Με δύο λόγια υπάρχει και ά-
δ'ο ά ν σ ι α ι σ θ ή μ α τ ο ς.

Ε. Α.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΑΕΚΙΝΟΥ

(ΜΕΤΕΙΣΤΟΡΗΜΑ από Ο. ΛΕ ΚΟΥ)

Η'. (Συνείχεια)

«'Αχ, έλεγε με το νού του' άν είχα
τά κόδια μου γιρά, πως θάτρεχα τώρα
να βρω τον αγαπημένο μας Πιερρότο!..
Μά όχι, πρέπει να κάμω κουράγιο. 'Αν
ο Πιερρότος δεν φανή ως αύριο το πρωί,
θα σურθώ, μακάρι με τα γόνατα και με
τα χέρια, ως την 'Αστυνομία, θα ζητήσω
δικαιοσύνη κι' έκδίκηση και δεν θα κάψω
να φωνάζω, ως να τα έπιτύχω!»

Τι άπέβηκε ο Μισερότος.

Το νυκτερινό έγκλημα είχ'
ένα μάρτυρα: Κάποιος ναύτης,
που φύλαγε 'ς ένα πλοiάριο
φορτωμένο έμπορεύματα, είδε
άπό μακριά τη σκηνή. Και
μόλις έφυγαν οι κακοϋργοι,
πήδησε σε μιά
βάρκα κι' έφθασε
γρήγορα στο μέ-
ρος όπου είχαν
ρίξει τον Πιερρό-
το. Τη στιγμή
εκείνη, ο δυστυ-
χημένος νέος έ-
δούλησε για δεύ-
τερη φορά. Ο
ναύτης περίμενε λιγάκι, αλλά ο πνιγμέ-
νος δεν ξαναβέθηκε στην επιράνεα. Τότε
έπρξε στο νερό ένα χοντρό σχοινί με
γερό άγκίστρι, το περπάτησε στην κοίτη
του ποταμού, τρέχοντας με τη βάρκα
του 'ς ένα διάστημα ως πενήντα μέτρα,
και τέλος κατάφερε να ψαρέψη ένα άν-
θρώπινο σώμα, που φαινόταν όλωσδιό-
λου άψυχο. Το ξάπλωσε μέσα στη βάρ-
κα του κι' εδωσθηκε να φθάση στην όχθη.

Τη στιγμή εκείνη, από το γεφύρι της
Παναγίας, περνούσε μιά περιπολία. Ο
ναύτης έφώναξε κι' οι στρατιώτες έερεξαν.
— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο περιπο-
λάρχης. Τι' είν' αυτός ο άσπρος άνθρω-
πος, που μοιάζει με λείψανο σαβανωμένο;
— 'Ενας δυστυχισμένος που κάτι κα-
κοϋργοι τον έπρξαν στο Σηκουάνα και
τον φάρεψα εγώ... Μά βοηθήστε με
να τον βγάλουμ' έξω.
'Επλησίασαν δυο στρατιώτες κι' έσή-
κωσαν άπ' τη βάρκα τον πνιγμένο.
— Τι να τον κάνουμε; ρώτησαν τον
άρχηγό.
— Ζη άκόμα;
— Δεν μού φαίνεται, άποκρίθηκε ένας
στρατιώτης, άφου κάλλησε το αυτί του
στο στήθος του Πιερρότου.

— Σεις οι δυο κουβαλήτέ τον στο
Σταθμό, έπρόσταξε ο λοχίας. Και σύ,
Μπελλαρόζα, τρέξε να είδοποιήσης τον
κ. 'Αστυνόμο του Τμήματος.

Στη άναμεταξύ αυτό, ο ναύτης είχε
βγη έξω και διηγούταν στους άλλους

«Κι' εδωσθηκε να φθάση στην όχθη.» (Σελ. 349, στ. α').

στρατιώτες, ότι πρδ όλίγου είχε ιδη δυο
μαύρους ανθρώπους να πετούν από την
όχθη μέσα στο ποτάμι το θύμα τους, που
δεν έκανε πια την παραμικρή αντίσταση.

— 'Εμεινε πολλή ώρα μέσα στο νε-
ρό; ρώτησε ο λοχίας.

— 'Α, όχι, δυό-τρία λεπτά το πο-
λύ. 'Ετρεξα άμέσως.

— Καλά να μ'ς ακολουθήσης, για
να κάμης την κατάθεσή σου σ' τον κ. 'Α-
στυνόμο.

— Πολύ εύχαριστώ, κύριε λοχία.

Και το μικρό άγγημα, με τον ναύτη και
με τον πνιγμένο μπροστά, ξεκίνησε για

τον πλησιέστερο Σταθμό Χωροφυλακής.
Στο δρόμο, άπαντήθηκε με τον κ.
'Αστυνόμο, που ο Μπελλαρόζας είχε
σταλή να τον είδοποιήση. Ο καλός άν-
θρωπος κοιμόνταν. Πατάχθηκε λοιπόν
άπό το κρεβάτι και, από τη βία του να
ντυθή, δεν παρατήρησε πως το μαύρο του
φόρεμα τώβαλα άνάποδα, πως ή άσπρη
του τραχηλιά ήταν πεσμένη στον ώμο
του και πως στο κεφάλι του, αντί να
βάλη την καθιερωμένη κερούκα μ' την

κοτσίδα, είχε άφίσει
το μεγάλο μαντήλι
που του έχρησιμεινε
για νυκτικές σκού-
φος.

Μόλις έφθασαν,
εξάπλωσαν τον Πιερ-
ροτο 'ς ένα τραπέζι,
του έβγαλαν τάρσεμ-
μένα ρούχα και, ά-
φου τον τύλιξαν με
μιά ζεστή κουβέρτα,
τον έβαλαν 'ς ένα
στρατιωτικό κρεβά-
τι. Μά εξακολου-
θούσε να μη δείχνη
κανένα σημείο ζωής. Του κάκου τον έτρι-
βε ο κ. 'Αστυνόμος μ' δλη του τη δύναμη,
ελπίζοντας να τον κάμη να συνέλθη για
να τον άνακρinh. Στο τέλος κουράσθη-
κε, άπελεισθηκε κι' έστειλε να φωνά-
ξουν τον κ. Πουργκών, τον περίφημο για-
τρό, που για καλή τύχη κατοικούσε κεί-

— Τώρα, είπε ο 'Α-
στυνόμος, μπορώ να κάμω
την άνακρήσή μου.
Στο τραπέζι, ο λοχίας
έβγλε ένα καλαμάρι, μιά
πέννα, — την ίδια εκείνη
που με το φτερό της έγαρ-
γάτισε ο γιατρός τον λαί-
μο του Πιερρότου, — και
λίγες κόλλες χαρτί. Ο
κ. 'Αστυνόμος εκάθησε
κι' έτοιμάσθηκε να ά-
κρηνη.

— Ο ναύτης πρδτα
που τον έσωσε, είπε. Διη-
γήσου μας, φίλε μου, τι
έβρεις και τί είδες.
Ο ναύτης διηγήθηκε πάλι τη μικρή
του ιστορία και, άφου τελείωσε, ο 'Α-
στυνόμος ρώτησε τον κ. Πουργκών άν ο
Πιερρότος ήταν σε κατάσταση να μιλήση.

κοντά. Δηλαδή αυτό έπρεπε να κάμουν
πρδτα-πρδτα, μ'α φαίνεται πως δεν το
συλλογισθηκε κανείς.

— 'Εφθασε τέλος πάντων κι' ο 'Εξοχώ-
τατος, κι' άφου έξέτασε τον πνιγμένο κι'
άκρσάσθηκε την καρδιά του, έδήλωσε
πως δεν έχάθηκε κάθε έλπίδα, γιατί ή
καρδιά κτυπούσε, — άδύνατα είναι αλή-
θεια, μ'α κτυπούσε πάντα κι' αυτό ήταν
το κυριώτερο.

Γύρισε πλάγια τον πνιγμένο και τον
έτριψε πάλι με τα πιό τραχιά ύφα-
σματα που μπόρεσε να βρη. 'Επειτα,
άμα παρατήρησε πως οι παλμοί της καρ-
διάς του δυνάμωναν όλοένα κι' άπό τα
μισανοικτά χείλη του άρχισε να βγαίνη
μιά άδύνατη πνοή, έγαργάτισε τον ούρα-
νίσκο του μ' ένα στερν και κατόρθωσε
να τον κάμη να βγάλη λίγο νερό.

— Σώθηκε! φώναξε και έρθώθηκε
χαρούμενος.

Πραγματικός, ύστερ' από ένα τέταρτο
της ώρας, ο φίλος μας Πιερρότος έβγαλ'
ένα σταναγκμό, άνοιξε τα μάτια, τα ξανά-
κλεισε, τα ξανανοιξε και κοιτάξε, σα-
στισμένος, τάνωστα πρόσωπα που τον
τριγύριζαν.

— 'Ε! ε! του είπε ο 'Αστυνόμος'
μπορείς να κουχίσσαι, καλλικάρι μου,
πως εγύρισες άπό πολύ μακρινό ταξείδι...

— Πού είμαι; Τι μού συνέβη; ψιθύ-
ρισε ο Πιερρότος, σ'ά να ξυπνούσε άπό
δνειρο.

— Τίποτα φυσικώτερο, φίλε μου!
άποκρίθηκε γελώνοντας ο κ. Πουργκών.
Νεκρός ήσουν κι' άνέζηρες...

— Χάρη στον 'Εξοχώτατο άπό δω!
ένόμισα χρέος του να προσέβη ο 'Αστυ-
νόμος.

— Και στον καλόν αυτόν άνθρωπο,
συμπλήρωσε ο γιατρός, δείχνοντας το
ναύτη που στέκουνταν σε μιά άκρη.

— Τώρα, είπε ο 'Α-
στυνόμος, μπορώ να κάμω
την άνακρήσή μου.

Στο τραπέζι, ο λοχίας
έβγλε ένα καλαμάρι, μιά
πέννα, — την ίδια εκείνη
που με το φτερό της έγαρ-
γάτισε ο γιατρός τον λαί-
μο του Πιερρότου, — και
λίγες κόλλες χαρτί. Ο
κ. 'Αστυνόμος εκάθησε
κι' έτοιμάσθηκε να ά-
κρηνη.

— Ο ναύτης πρδτα
που τον έσωσε, είπε. Διη-
γήσου μας, φίλε μου, τι
έβρεις και τί είδες.

Ο ναύτης διηγήθηκε πάλι τη μικρή
του ιστορία και, άφου τελείωσε, ο 'Α-
στυνόμος ρώτησε τον κ. Πουργκών άν ο
Πιερρότος ήταν σε κατάσταση να μιλήση.

— 'Επειτα συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΚΙΔΗΣ

«'Από τη βία του να ντυθή...» (Σελ. 349, στ. β').

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Α' Τόν ακριβό πατέρα τους τριγυρισμένον παγώνιες κόρες έχουν, παλληκαρία γιοί, κι' αὐτοῦ τὸ μέγαπο χιονοστειφονισμένο φωτοβολαί χαρά, καμάρι καὶ [σοφιστῆ].

Νάτα τριγυρῶν γιοί καὶ κόρες μαζωμένον του γέρου τ' ἀσπρομάλαι τ' ἐ- [κκριβὰ παιδιὰ... μ' ἄχ] ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του τοῦ- [χει λείπει ἕνα, κού πέταξε στὰ οὐράνια μιὰ γλυ- [καὶ βραδιά.

Μές στὴ χαρὰ πού τότε τριγυρίζει, κλαίει μυστικά του γέρου ἡ ψυχὴ, καὶ σὰν τὴν ἀξαφνὴ μαγιάτικη [βροχή, ξάφνου δακρύζει....

Β' Μπρὸς σὲ μισόσβουστη, κτριγιωμένη εὐκρίνη, στέκει τῆς θλίψης ἀγάλας βουβό, [σκυφτό. Τὸ δάκρυ του σταγόνα μὲ σταγόνα σταλάζει πάνω της μικρὸ, πικρὸ, καυτὸ.

Μ' ὀκτὸ παιδιά, ἀγγὰ λουλούδια [μυρωμένα, εἶχε κτίσει στὸν κόσμο αὐτὸν φω- [λιὰ] "Ὅλα πεθάναν καὶ μονάχα τοῦμεν" [ἔνα μόνον στὰ χάρια, στὰ φιλιά, στὴν [ἀγκαλιά.

Νά το, μπροστὰ Του μπόρβαλε [καὶ τοῦ μιλᾷει, κι' αὐτὸς σὰ ἡλιόφωτο μὲς τῆ βρο- [χή, βαδιά τὸν πόνο κρύβει στὴ ψυχὴ, καὶ ξάφνου τοῦ χαμογελάει!

ΟΡΦΑΝΙΑ

Στὴν Μπουμπουλίνα ἄδρας ἔδωσε μακρὰ τὶς πεταλοῦδες μὲ τὰσπρα φτερά. Στὶς ἄκρες τοῦ σῶμα- [ρος φάνηκαν μιᾶρα σύννεφα, κι' ἐν' ἐνοίμια νὰ χυθῶν νὰ τὸν σκε- [πῶσουν μὲ τὸ γκρίζο μαντῖα τους. Τὰ πουλιά ἔφυγαν μακριὰ, πᾶν ἄλλου γιὰ νὰ χτίσουν τὶς φωλιές τους. Τὰ λουλούδια μαράθρησαν καὶ μονάχα τὰ νεκρολούλουδα ἀνακατέστην τὴ χλωμὴ θαρριά τους μὲ τὰ κίτρινα φύλλα πούχαν σκεπάσει τὴ γῆ.

Στὰ εὐτυχημένα σπιτία ἀναψε τὸ τζάκι ἀναψε καὶ στὸ δικό μας, ἡ κάμαρα εἶναι ζεστή καὶ ὀμως γινώσκω δλοὶ μὲ κούο στὴν καρδιά, λείπ' ἡ ζέση τῆς μητρικῆς ἀγκαλιάς. Γιὰτ' εἶν' ἕτσι σκο- [τινὸ τὸ σπιτί, ἀφοῦ ἡ λάμπα χέγει γύρω ἄπλατο φῶς; λείπουν τῆς μητέρας μας τὰ μάτια πού τὰ φωτίζει γλυκὰ ἡ ἀγάπη. Γιατί τὰ μάτια μας γυμίζουν δάκρυα σὰν βέλπομε τὴν ἀδειανὴ θέση στὸ τραπέζι; τίνος εἶναι; Εἶναι τῆς μητερούλας πού ἔχει φύγει μακριὰ ἀπ' τὴ γῆ. Στὰ εὐτυχημένα σπιτία ἀναψε τὸ τζάκι ἀναψε καὶ στὸ δικό μας ὀμως φέτος ἡ εὐτυχία πέταξε μακριὰ ἀπὸ μᾶς; λείπ' ἡ μητέρα μας! Κι' ὀμως εἶναι κοντά μας, τῆ αἰσθανόμεστε, ἡ ψυχὴ τῆς γυ- [ρίζει γύρω μας. Κι' ἡ φωτιά πού τραγουδεῖ τὸ ἴδιο τῆς τραγοῦδι, ὀπως πάντα, μᾶς ψιθυρίζει: «θάρρος!»

Κυθέρεια

Στὰ εὐτυχημένα σπιτία ἀναψε τὸ τζάκι ἀναψε καὶ στὸ δικό μας, ἡ κάμαρα εἶναι ζεστή καὶ ὀμως γινώσκω δλοὶ μὲ κούο στὴν καρδιά, λείπ' ἡ ζέση τῆς μητρικῆς ἀγκαλιάς. Γιὰτ' εἶν' ἕτσι σκο- [τινὸ τὸ σπιτί, ἀφοῦ ἡ λάμπα χέγει γύρω ἄπλατο φῶς; λείπουν τῆς μητέρας μας τὰ μάτια πού τὰ φωτίζει γλυκὰ ἡ ἀγάπη. Γιατί τὰ μάτια μας γυμίζουν δάκρυα σὰν βέλπομε τὴν ἀδειανὴ θέση στὸ τραπέζι; τίνος εἶναι; Εἶναι τῆς μητερούλας πού ἔχει φύγει μακριὰ ἀπ' τὴ γῆ. Στὰ εὐτυχημένα σπιτία ἀναψε τὸ τζάκι ἀναψε καὶ στὸ δικό μας ὀμως φέτος ἡ εὐτυχία πέταξε μακριὰ ἀπὸ μᾶς; λείπ' ἡ μητέρα μας! Κι' ὀμως εἶναι κοντά μας, τῆ αἰσθανόμεστε, ἡ ψυχὴ τῆς γυ- [ρίζει γύρω μας. Κι' ἡ φωτιά πού τραγουδεῖ τὸ ἴδιο τῆς τραγοῦδι, ὀπως πάντα, μᾶς ψιθυρίζει: «θάρρος!»

Στὰ εὐτυχημένα σπιτία ἀναψε τὸ τζάκι ἀναψε καὶ στὸ δικό μας ὀμως φέτος ἡ εὐτυχία πέταξε μακριὰ ἀπὸ μᾶς; λείπ' ἡ μητέρα μας! Κι' ὀμως εἶναι κοντά μας, τῆ αἰσθανόμεστε, ἡ ψυχὴ τῆς γυ- [ρίζει γύρω μας. Κι' ἡ φωτιά πού τραγουδεῖ τὸ ἴδιο τῆς τραγοῦδι, ὀπως πάντα, μᾶς ψιθυρίζει: «θάρρος!»

Τ' ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Τ' ἀτέλειωτο πέλαιο σὰν κό- [λαση φαίνονταν ἀπ' τὸ πικρὸ σκοτάδι, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὸ ἐπρό- [βαλαν δευλὰ δευλὰ τὰ φανάρια ἀπ' τὴς πλευρῆς τοῦ Καρφηβίου κι' ἕνα κροκοφόρο κεντρίλι τῆς εὐκρίνης, πῖσω στὴν πρῶμ, πού μὲ τὸ θρομπωμένο φῶς τὸν ἄφηνε νὰ φαίνεται σὰν φάντασμα ἕνα ναυ- [τόπλοιο μὲ κτριγιωμένο ἀπ' τὸ φῶς προσακόκι κι' ἀντανακλῶμε- [νὸ ἀπ' τὰ δάκρυα, πού ξέφευγαν πα- [ρακαλῶντας τὴν Παναγιά....

Χτυπάει μεσογύχτα ἡ καρπινα τῆς βραδίας καὶ τὸ ναυτοπόλοιο βροῖσκειται στὸ τιμόνι μὲ τὰ μάτια δλόωνχτα, κοιτάζοντας στὸ μα- [ριωμένο πέλαιο, πού κάθε λίγο γίνονταν πιὸ ἄγριο. Τρίζουν τώρα τὰ κατάρτια σὲ κάθε φῶσημα τοῦ τραγοῦ βορείου... καὶ μιλιὰ δὲν ἀκούεται σ' αὐτὸ τὸ κανοκόμιο. Μόνον μιὰ βορρασιαμένη ἀπ' τὶς κακωνῆτες γροντοκίτι φωνή, - ἡ φωνὴ τοῦ καπεταίνου προτάζει νὰ μαζέψουν τὰ ξεσχιωμένα πανιά....

Μιά ἡ φωνὴ τοῦ σβῆστρες στὸ χάος, γιατί τὸ δύστυχο Καράβι τὸχε σφιχταγκαλιώσει ἡ λαί- [μαργη κοσκοπιχτήρα, καὶ δὲν ἀ- [κούσε....

Μιτάρρατσι

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Ὁ Κώστας διηγείται:
 - Μιὰ φορὰ ἔπεσε τόσο χιόνι, ὥστε δούξατσες ἔνα σπιτί....
 - Ὁ Νίκος διακόπτει:
 - Καὶ οἱ ἀνδράκοποι πού ἦσαν μέσσα, δὲν ἔδοσαν;
 - Ὁ Κώστας εἰρωνικῶς:
 - Πῶς νὰ σκάσουν, ἀφοῦ ἔκανε τέτοιο κού;
 - Ἐστὴν ὑπὸ τ. Ἰδαίου τ. Ἑλλήνων
 - Ἀκριβία τοῦ Ψωφιδεῶς:
 - Πέριεργο πράγμα, πῶς μὲ κλειστά μάτια βλέπομε δνεγρο!
 - Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τοῦ Σαρά

ὄρα σὲ ὄρα δὲν ἔξερες, πῶς μοῦ φαίνεται ὅταν συλλογιέμαι πῶς δὲ ξανακούω καίγες τὶς ἀγριο- [φρονῆρες τοῦ Γυμνασιάρχῆ καὶ πῶς δὲ ξανακούω σὲ κείνο τὸ λα- [βορινδο τῶν μαθηματικῶν συλ- [λογισμῶν! Μηδὲ μᾶς ὄφελῶνε, βρε ἀδερφέ!, ἡ μήπως νομί- [ζουνε πῶς δὲ γίνουμε δλοὶ μαθη- [ματικοὶ, δηλαδὴ ἀφηρημένοι....

Ἐγὼ οὔτε σι' ὄνεγρό μου! - Καλὰ τὰ λές αὐτὰ, Γιάννη μου, δὲν μοῦ λές ὀμως κι' ἕνα ἄλλο πράγμα: γιατί ἔρχομαι στὸ σκολεῖο; τὸ ἔξερες αὐτὸ; τὶ ἐνοι- [ασες τῶρα τόσο χρόνο καὶ φο- [ρεῖς τὴ μαθητικὴ στολή; - Μᾶ... μᾶ... γιὰ τὶ ἄλλο παρὰ γιὰ τὸ χαρτί....

Ἄδεν μ' ἐξέπληξε αὐτὴ του ἡ ἀ- [πάντηση, γιατί τὴν ἔχο ἀκούσει τόσες καὶ τόσες φορές: παρὰ μόν- [ον του συλλληθῆκα γιὰ τὶς γνώ- [σες του καὶ γιὰ τοὺς δασκάλους του, καὶ τράβηξα τὸ δρόμο μου. Φλάμπουρο τῆς Λευτεριάς

Ο ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ

Ἕνας χωρικός ἔβλεπε, ὅτι δ πιδ πολλάς κόρμες, γιὰ νὰ διαβῆ, μεταχειρίεται ματογιάλια καὶ σκεφθῆκε γάροσφι ἕνα ζευγάρι, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ διαβῆ κι' ἐκεῖ- [νος. Μιὰ μέρα λοιπὸν πού πήγε στὴν πόλη, πῆκε σ' ἕνα κατάστη- [μα καὶ ζήτησε γυαλιὰ. Ὁ ἔμπορος τοῦ παρουσίασε μερικὰ ζευγάρια γιὰ νὰ διαλέξη. Ὁ χωρικός πῆρε ἕνα, τὸ ἔβαλε στὴ μύτη του, ζήτη- [σες ἕνα βιβλίο καὶ προσάθησε νὰ διαβῆ, ἀλλὰ φυσικὰ δὲν μπο- [ρεσε, ἀφοῦ ἦταν ἀγράμματος. «Αὐτὸ τὸ ζευγάρι δὲν εἶναι κα- [λό», εἶπε στὸν ἔμπορο, καὶ δούμ- [μασε ἄλλο, εἶπετα κι' ἄλλα πολλά, ἀλλὰ τοῦ κάκου....

Ἐπιτέλους ὁ ἔμπορος ἔχασε τὴν ὑπόμονη καὶ ὄτῳτης τὸ χωρικό! «Μᾶ, φίλε μου, ἔξερες νὰ διαβῆ- [ζης χωρὶς ματογιάλια;» - «Σὰν ἔξερα νὰ διαβῶ, ἀποκριθῆκε ὁ χωρικός θυμωμένος, δὲν δὲ εἶχα ἀνάγκη τὰ ματογιάλια σου!»

Μιτάρρατσι

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Ὁ Κώστας διηγείται:
 - Μιὰ φορὰ ἔπεσε τόσο χιόνι, ὥστε δούξατσες ἔνα σπιτί....
 - Ὁ Νίκος διακόπτει:
 - Καὶ οἱ ἀνδράκοποι πού ἦσαν μέσσα, δὲν ἔδοσαν;
 - Ὁ Κώστας εἰρωνικῶς:
 - Πῶς νὰ σκάσουν, ἀφοῦ ἔκανε τέτοιο κού;
 - Ἐστὴν ὑπὸ τ. Ἰδαίου τ. Ἑλλήνων
 - Ἀκριβία τοῦ Ψωφιδεῶς:
 - Πέριεργο πράγμα, πῶς μὲ κλειστά μάτια βλέπομε δνεγρο!
 - Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τοῦ Σαρά

Δὲν μοῦ λές, παιδί μου, πῶς τὸν λένε ἐκεῖνον τὸν κούο; - Δὲν ἔξρω φώναξέ τον νὰ τὸν ρωτήσης. - Μᾶ πῶς νὰ τὸν φωνάξω; - Μᾶ τὸ ὄνομά του. Ἐστὴν ὑπὸ τ. Λατφίδου τ. Μουσικῆς

ΕΒΔΟΜΗΘΙΑΚΟ ΔΙΑΓΩΓΙΣΜΟ!

(Ὁ συνοδὸς τὴν ἑσπὴν μὲ 10 λεπτὰ ἐκ λέρη ἄλλος μέσος εἰς τὴν ἑσπ. - Ἔν ἑσπ. νὰ δημοσιεῖθῆ καὶ τὸ νόμα του εἰς τοὺς ἄλλας, πῶς νὰ ἐ- [σωτησεθῆ καὶ τὰ εἰς γυμνασιόμας.)

α') Χαίρονται

Ἐστὴν ὑπὸ τ. Δ. Διουθενῶς

NA	MA	KA
ΤΟΥ	ΜΗ	ΛΟΥΣ
ΡΙ	ΠΡΟ	
ΖΕ	ΔΕ	ΤΕ

α) Χαίρονται

β) Παγκὴν Εἶκον ἄνευ Εἰκόνας Ἐστὴν ὑπὸ τ. Σατραπῆ, τ. Ἑλλήνων - Τέλος πάντων, ἡ μαμά δὲ χαρὴ πού ἔγραψα τοῦ ἀδελφοῦ μου. - Πιαντὸ ἀπὸ τοὺς δυο; - Μᾶ σου τὸν εἶπα.

α) Κωνσταντῖνος, Θεοφιλος, Μαυρίκος, Ἠράκλειος, -β) Δῖς

α) Κωνσταντῖνος, Θεοφιλος, Μαυρίκος, Ἠράκλειος, -β) Δῖς

ΚΑΤΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ

Συχνὰ λαμβάνω επιστολὰς φί- [λων μου μὲ διαφόρους παραγγε- [λιασ καὶ μὲ χητήματα, αἱ ὁποῖαι ἀντὶ υπογραφῆς, ἔχουν μιᾶν δυσ- [πῶγνωστον εἴδησιν. Κι' οὔτε ψευ- [δῶνον, οὔτε διεῦθνον, οὔτε τίποτε. Αἱ παραγγέλια αὐτὰ εἶνε ἀδύνατον, φυσικὰ, νὰ ἐπιτελεσθῶν, ἢ βραδύνον πολὺ, διότι ἔχουν φασαρίαν. Καὶ ἄν δηλαδὴ κατορ- [θῶσιν νὰ ἀναγίνωσκὸ τὸ ὄνομα τοῦ παραγγέλλοντος, πάλιν πρέπει νὰ φράξω διὰ τὸ εἶρη τὴν διεῦθνον τοῦ. Κι' αὐτὸ κάποτε δὲν εἶναι τόσο εὐκόλον διότι μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα τυχαίως νὰ ἔχω δυὸ καὶ τρεῖς συνδρομητάς. Ἀμφιβολία ἔκ τούτου, ἀμφιχάνια, ἀναβολή, χρονοτριβή, βραδύτης.

Ἀπαραιτήτων λοιπὸν εἶναι, ὅσοι μοῦ γράφουν νὰ τοὺς σταίλω τοῦτο ἡ ἐκείνο: Πρῶτον, νὰ υπογράφουν καθαρότατα, καὶ εἶπειτα νὰ βῶ- [ζουν τὸ ψευδώνυμὸν των, ἄν ἔχουν, καὶ τὸ πλέον ἀποραΐετον, τὴν διεῦθνον των. Τὸ καλύτερον μάλιστα ἀπ' ὄλα εἶναι νὰ ἐσω- [κλείουν εἰς τὴν ἐπιστολήν των τὴν τακτικὴν, τυπωμένην ἢ χειρόγρα- [φον, ὑπὸ τὴν ὁποιαν τοῖς σταί- [λεται τὸ φύλλον. Ἐστὶ μόνον ἡ παραγγέλια τον ἠμπορεῖ νὰ ἐκτε- [λεθῆται ἀμέσως.

Ἐπίσης, καὶ διὰ τοὺς ἰδίους λόγους, ἀπαραιτήτων εἶναι, ὅσοι ζητοῦν νὰ τοὺς ἀλλάξω διεῦθνον, νὰ μοῦ σηματοῶνον, ἔκτος τῆς νεῦς, καὶ τὴν παλαιὰν διεῦθνον, μὲ τὴν ὁποιαν τοῖς ἐστέλλετο τὸ φύλλον.]

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομη- [ταί, τὸν ὀποιον ἔλπηεν ἡδὴ ἡ συνδρομή, νὰ σταθεῶν νὰ τὴν ἀνα- [γνώσκον. Εἰς τοιαύτας περιστά- [σεις καμμιὰ καθυστερήσις δὲν ἐπι- [τρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔρ- [γον μας. Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ συνδρομηταί ἠμποροῦν νὰ στέλ- [λουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπε- [ζῆς Ἀθηῶν ἢ Τραπεζῆς τῆς Α'- [νατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεί- [νοκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθήνα, τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1919.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΝΙΑ ΤΟΝ Κ. ΦΑΙΔΩΝΑ

Ἔλαθε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν: Ἀγαπητὴ Διδάτριάς, - Μοιροῖ καλῆς σου φίλοι ἀποφά- [σισαν νὰ προσφέρουν κάποιον ἔδρω- [θέτω καὶ ὄλλα λουλούδια. - σὲν x. Φαῖδωνα τὴν ἡμέρα τῆς 20ης πανηγυ- [ρικῆς παραστάσεως τῶν Φοιτητῶν του. Ἐπειδὴ πιστεύομε πῶς δλοὶ οἱ συμ- [δρομηταί σου θὰ θελήσων νὰ συμ- [μετάσχω, γιὰ νὰ ἐκδηλώσων μαζὶ μας τὴν ἀγάπην πού ὀφείλεται σὲν συγ- [γραφέα, ὁ παρακαλοῦμε νὰ δημοσιεῖ- [σῃ αὐτὸ τὸ γράμμα, γιὰ νὰ μέρθων ὅτι δαχμάστε εὐχαρίστως τὴν προσ- [φορὰ τοῦ κανόνος, ἀπὸ μιὰ δραχμὴ ἄπάνω, κι' ἀπὸ σήμερα ὠ; τὶς 15 Ὀ- [κτωβρίου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ:

Ε. Γ. Ἰωάννου (Τέλλος Ἄγρας) Αὐλὰ Μαρκόπου (Ε. Α.) Νίκος Ι. Ρίτσος (Ἑλλήν. Ἰδαίους) Υ. Γ. Ὅσοι θελοῦν, μποροῦν νὰ σταίλων τὴν προσφορὰ τους. μ' ἐπι- [στολή ἀπὴ, μὲ συστημένη ἢ μὲ τα- [χυδρομικὴν ἐπιταγή. Πρὸς τὸν κ. Τέλ- [λον Ἄγρας, Γραφεῖα Διαπάλασεως, 38 ὁδὸς Ἐβριτιδῶν, Ἀθήνας.

Πρῶτα-πρῶτα μιὰ πολὺ εὐχάριστη εἰδηση: Ἡ παλιὰ κι' ἀγαπημένη μου φίλη Ἀλεξάνδρα Κ. Κυριακίτισσι, σὴ Κίε, γναστὴ σὲν κύκλω μᾶς μὲ τὸ ψευδῶνον «Αἰδα, ἀραβωνοκόθημι μὲ τὸν κ. Σταμάτιον Κλειδάξ, Στιν ἔμπροσθεν ἐγκαταστήματον σὴν Πολῆ. Ἐγάρθια συγχαρητήρια καὶ χιλίης εὐχῆς.

Κι' ὁ Φρόντος συμφωνεῖ μὲ τὸ ὄνομα τὸ Δεβάντε πῶς; σὴ Σελβὲ Σωφιστάς κριταὶ νὰ ἐπιπράτουν τὰ καδρὰ, τὰ εἶδμα καμμάτια, κι' ὄχι τὰ εἴδερα, τὰ πένθιμα. Καὶ προσέτι- [τι: «Ἄλλὰ μὲ τὸν βία δὲν γίνεται τίποτα. Ὅσοι τὸ μόνον πὸ μᾶς; μένει εἶνα: νὰ κλοποσώμε τὴ δροσιά μιᾶς Φοῖλας - πού εἶναι τὴν κι' αὐτὴ; - καὶ τὸ λεπτὸ χιουμπορ ἔνὸς Βαροβί- [του.» Κι' οἱ περισσώτεροι συμφω- [νοῦν μὲ τὸ Φέδρο τὸν Δεβάντε. Ὀξ- [υμῶνος τοῦ ἔξης: Θραμβῶς τῆς Ἑ- [λευθερίας, Τιμημένον Λουρέτι (μὲ τὴν μην παραπονήματα πῶς; δὲν ἐ- [πανά!) Λαδομένον Ποτικῶς, Ὁ- [μῆρος, Ὀδύσειος Ὀδῶς. Ἀπ' τοὺς σπυριστικοῦς, μόνον ἡ Ἀγιαποστολιτί- [σα βροῖται κάπως περισσώτερον γοῶστο

Ἦδου τὸν μοῦ γράφει σήμερα - σὰ νὰ εἶδε; - κι' ὁ Σεκομμένος Ἄσδος: «Ἐπειδὴ οἱ φίλοι μου ἔξρουν ὅτι ἔχω ἀρκετὰ μεγάλη διδασχῆση, μοῦ ζη- [τοῦν νὰ τοὺς δαναῖσω βιβλία πολλές φαρῆς. Κι' ἡ πρώτη του; ἐρώτησι εἶ- [ναι: Ἐξῆς Ἐνσπόουλο; ... Ναί, ἔχω ἀρκετὰ τοῦ x. Ἐνσπόουλου, τὰ ὀποῖα ἐμαρ; ποτὶ δὲν μέρων σὴ βιβλιοθήκη μου. Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ὁ x. Ἐνσπόουλος εἶναι ὁ πιδ ἀκαχῆτος συγ- [γραφέας. Ὅλοι τὸμολογοῦν».

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

στα μελαγχολικά, ἀλλὰ κι' αὐτὴ θέλει καὶ τὸ πατὴρ ἄν ἐπιδόρητο. Μεγάλη ἐντύπωσι, φαίνεται, ἔκα- [μαν εἰς ὄλου; τὰ ποιήματα τῆς Ψυαί- [νης Κουκλίνας. Ὁ ἄθης τοῦ Ἰορ- [δίου μὲ γράφει πῶς; τὰ ἐπὶ ἄμας καὶ πῶς μὲ τὸ δέλο του ὁ Ἀναβίας τὰ ὄνομας «Διαμαντίνας». Ἡ Ἰδιό- [τησις τὰ βροῖται θαυμάσια καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ προσφέρω τὴν ποιη- [τρία τὰ συγχαρητήριά τῆς. Ἡ Ἡ- [ρωῖς Ἑλληνοπούλα τὰ ὀνομάει «λουκῶμα, τρέλα», (οἱ πληροφορίες ὀμως; πὸ ἔχει γιὰ τὴν Ψ. Κ. δὲν εἶ- [ναι σωστῆς ἀκόποις τὴ γέλασε.) Κι' ἄλλοι μοῦ γράφουν, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπο νὰ παραθέσω ἀποσπάσματα. Ζητήσιον Ἀφροσινῶν, ἔξην περι- [τό νὰ κούψῃ τὸ βιβλίον σου γιὰ νὰ μοῦ σταίλῃς νὰ ἰδῶ τὸ «Ρολῶς τοῦ Ραμῆ». Ὄ! σ' ἐπιστείε μὲ τὸ λογα. Ἄλλως τε τώρα ἔπι καμμάτια ἀπὸ τὸ κλασικὸ μυστήριον «Χωρὶς Οἰ- [κονομία» ὑπάρχουν ἐπὶ πολλές γαλι- [κῆς Χρηστομάθειες. Ἀρεῖλ, ὁ κ. Φαῖδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ πὸ ἔχει τὴν κλεισμένην καὶ τὸν ἔγγραψες συνδρομητάς στοὺς «Φοιτη- [τάς». Καὶ εἶνα Ἀγιαποστολιτίσσα, πὸ ἔλαθε καὶ τὴν ὄνομα σου γράμμα. Ὁ Νεαφὸς Νεῖτεκιπὶ μοῦ γρά- [φει, ὅτι σὴ Θεσσαλονικὴ πολλὰ, ἐ- [θουσιεμένοι ἀπὸ τὸ «Χωρὶς Οἰολο- [γεία», βάζουν σὲ σκυλιάκια τους καὶ σὲ γατέκια τους; τὰ ὀνοματα τῶν σκύ- [λων του Βιτάλη. Κι' ἀκούς στοὺς δρόμους; καὶ σὲ σπῖτα νὰ φωνάζουν: Κάπ! Ζαρμπινο! κτλ. ὄρατο κι' αὐτὸ.

Μὲ πολλὴν μου λύπη, Ἐλαίς τῶν Δυστυχῶν, ἔλαθε τὰ οἰκονομικὰ σου ἔπιστολιματα. Ἄς εἶναι περατικὰ καὶ παροδικὰ. Ὅταν ἐπάρχη κλεισμένη, θέλῃσι; ἀγαπῶ, δὲ αὐτὰ διορθῶνται κι' οἱ ἐθουσιεμένοι σήμερα γίνονται ἄβριο εὐτυχεμένοι.

Υπομονητικῆς Θέλησις, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα, πὸ μὲ ἔμαθε τὸν χαρακτῆρα σου καὶ τὸ σκοπὸ σου. Ναί, μπορεῖς ἐπιθέσω νὰ μοῦ ἀνοίγῃς τὴν καρδιά σου. Εἰ- [μαι δούτερον μητέρα ἐγὼ κι' αὐτὸ νῆ- [ξη; ὄ! ὄφει σου πάντα ὅταν μοῦ γράφῃ. Μελαγχολικὴ Κορριατοπούλα, μόνον οἱ τοῦ Α' Βραδίου ἔχουν τὸ δι- [καιῶμα νὰ δημοσιεῖσων τὴν φωτο- [γραφίαν των. Ἐῖδα καὶ τὴν ἀπάντησι πὸ μοῦ ἀντιγράψας ἀπὸ τὸν «Κό- [σμον», εἰς τὴν ἐρώτησι σου περιό- [δου αὐτοῦ: ἐπιτέως εἶναι ὁ Ἑλλήν συγ- [γραφέας; τοῦ ὁποίου ἀναγιώσκω ἐπὶ χαριστότερον τὰ βιβλία. Μᾶ δὲν εἶναι ζήτημα ἐπὶ ὁ Ἐνσπόουλος εἶναι ὁ πιδ ἀναγιωσκόμενος ἀπὸ τοῦ; σημερινῶς Ἑλλήνας καὶ ὅτι διηγήματά του σὰν τὸν «Κακὸ Δρόμο» καὶ τὶς «Πετρεῖς» σὲν ἠλιος, εἶναι ἐντυρηματα τῶν πιδ ἑλεγκτῶν ἀναγνωστῶν.

Ἦδου τὸν μοῦ γράφει σήμερα - σὰ νὰ εἶδε; - κι' ὁ Σεκομμένος Ἄσδος: «Ἐπειδὴ οἱ φίλοι μου ἔξρουν ὅτι ἔχω ἀρκετὰ μεγάλη διδασχῆση, μοῦ ζη- [τοῦν νὰ τοὺς δαναῖσω βιβλία πολλές φαρῆς. Κι' ἡ πρώτη του; ἐρώτησι εἶ- [ναι: Ἐξῆς Ἐνσπόουλο; ... Ναί, ἔχω ἀρκετὰ τοῦ x. Ἐνσπόουλου, τὰ ὀποῖα ἐμαρ; ποτὶ δὲν μέρων σὴ βιβλιοθήκη μου. Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ὁ x. Ἐνσπόουλος εἶναι ὁ πιδ ἀκαχῆτος συγ- [γραφέας. Ὅλοι τὸμολογοῦν».

Ἦδου τὸν μοῦ γράφει σήμερα - σὰ νὰ εἶδε; - κι' ὁ Σεκομμένος Ἄσδος: «Ἐπειδὴ οἱ φίλοι μου ἔξρουν ὅτι ἔχω ἀρκετὰ μεγάλη διδασχῆση, μοῦ ζη- [τοῦν νὰ τοὺς δαναῖσω βιβλία πολλές φαρῆς. Κι' ἡ πρώτη του; ἐρώτησι εἶ- [ναι: Ἐξῆς Ἐνσπόουλο; ... Ναί, ἔχω ἀρκετὰ τοῦ x. Ἐνσπόουλου, τὰ ὀποῖα ἐμαρ; ποτὶ δὲν μέρων σὴ βιβλιοθήκη μου. Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ὁ x. Ἐνσπόουλος εἶναι ὁ πιδ ἀκαχῆτος συγ- [γραφέας. Ὅλοι τὸμολογοῦν».

Ἦδου τὸν μοῦ γράφει σήμερα - σὰ νὰ εἶδε; - κι' ὁ Σεκομμένος Ἄσδος: «Ἐπειδὴ οἱ φίλοι μου ἔξρουν ὅτι ἔχω ἀρκετὰ μεγάλη διδασχῆση, μοῦ ζη- [τοῦν νὰ τοὺς δαναῖσω βιβλία πολλές φαρῆς. Κι' ἡ πρώτη του; ἐρώτησι ε

λα) Σαμωκοπούλαν (δ κ. Φ. σ' ευχαριστεί πολύ) τὰ χρήματα σὲ μέγα) Διαβολάκι τῶν Γουναστῶν (μὰ πὺ ξέρεις ἂν δὲν θὰ δημοσιευθῇ καμιά) ὡς τὸ τέλος τοῦ βίου; Παῖδι τῆς Ρουμῆλης (ἔλαβα, ευχαριστῶ καὶ σὲ συγγαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία) Ἀνακρήθην Ἰ-δεάδες (βραβεῖον Α. Α. ἔστειλα) οἱ Ἰσδοῖμοι τῶν Ἀυστρῶν δικαιοσύνη! ὄνον εἰς δ, τι ὄριζει δ' Ὀ-δηγός; Κόρη τῆς Ἀρίστης (κοι-νὸν ψευδώνυμον δὲν ἐπιτρέπεται) καθένας πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἰδικόν του καὶ νὰ διαγωνίζεται χωρὶστά) Μεγάλην Ἰδέαν (ἔστειλα) ἔ-καμες πολὺ καλά ἔμαθα ὅμως ὅτι παραμελεῖς τὰ μαθήματά σου καὶ εἶμαι καταλυπημένη) Δευκαλι-μάντων Αἰγιαλὸν (ἔστειλα) τὰ πα-ράπονα σου ὅμως ἄδικα) Ὀνει-ρεμένην Παργίδα (διεβριβάθη) Ἀ-νὴν τὸν Γοργῶν (ἔστειλα) περασσι-κά σὲ ἀδελφάκι! Ὅταν τῆς Εὐρή-νης (ἀπὸ πολὺ μικρὰ παιδιὰ, ὄχι) Ἄρην (τὰ μαθήματα βέλεια τῶ-ρα πρῶτῃ φροντίδα) Γιώταν (θε-μὰ συγχρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυ-χία) Ναυτίπουλο τοῦ Βοσπόρου καὶ Μιλτιάδη Μαραθωνομάχου (σὲ δικὰ σου τετράδια) Ἀερονאוτο-πουλο (δ φίλος σου δὲν κατώρθω-σε νὰ σοῦ ἀγοράσῃ, γὰρ τελείω-σαν οἱ ταχυδρομικὰ ταχυτάκια) Ψω-φίδα (συμμερίζομαι τὴν χαρὰ σου γιὰ τὴν ἐπιτυχία σὲς ἐξετάσεις) Ψω-γγὴν Ψωροπούλαν (τὸ ἴδιο εἶ-ναι) Ὅθρυον Ὑμων, κλπ. κλπ.

Φανάκιον, Κόκκινον Κερασίκι, Ἄ-θρησὼν Χαράν, Φαίανα (ἔλαβα, εὐ-χαριστῶ, ἔστειλα) Ἔσα, Λόδοι, Κ. Παιζόν, Εὐγα-νὴς Ἰδανιόν, Ἰάκωβον Πολυκορ-τῆν, Κατὶναν Κ. Μορ., Ἀδελ. Κόμ-βαλον (ἔλαβα, ευχαριστῶ) Θεοδώρου Ρ. Μ., Ρόδοιν Ἄγ-γελον, Μ. Ναπολιόντα, Φαίδοντα, Βορβενίαν, Σπαραγονιόλη, Δοξά-σιμό Γιωταγιάν, Γαλιζίνον Ὀθρανὸν (ἔστειλα).

Εἰς ἄσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ τὴν 28ην Σεπτεμβρίου ἀπααντή-σω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
[Συνέχεια τοῦ 1880 ἀγωνισμοῦ Ἀύστου 1)βίου-Νομβρίου. Αἱ λύσεις δεκτοὶ μέχρι τῆς 10 Δεκεμβρίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης εἰς ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀπορη δημοσιευθῶν] ὡς καὶ τῶν προηγουμένων φύλλων]
533. Δεξιγράφος
Ἄνθρωπιμα προσωπική
Μὲ κῆτι ἐνδύεται γλυκὺ
Καὶ κῆτι ἀγχαλα ἕκουσῃ
Βασίλοπούλα σὲ λέει,
Πῶ γίνηται κάποιος θεός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροῦ τῆς Κόπρου
534. Συλλαβογράφος
Σύμφωνο μάνναφροκὴ
Ἄνθρωπιμα κολλάει
Κι' ἔνα περήφανο πουλί
Εἰς τὴ στιγμή γενναί.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικ. τ. Ἐλευθερίας
535. Ἀναγραμματισμός μετὰ Στοιχειογράφου
Βρασιλόπουλο τοῦ Ὀμήρου
Παίρει ἀκόμα ἕνα γράμμα,
Τάλλα του τανακατόνιν
Καὶ γειτονική Ἡπειρου
Χωρὶ ἀγάλα—νὰ τὸ θάρμα!—
Καὶ μεγάλη ξεφυρῶναι.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σεπσομένου Λόβρου

536. Τονόγραφος
Στὸ βροντὸν μεσοβολίω.
Ἄν τὸν τόνο μου κινήσει,
Θυμωμένο, φοβερὸ
Θὰ μὲ ἰδῆς καὶ θακάρησει.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναντόν. τῆς Νίτης
537. Μωσαϊκὸν
Τὸ πρῶτο μου ἡ Ἀρίσσο
Ἄμείως σὰς τὸ διει.
Ἄλλὰ χωρὶς τὸ δεύτερο,
Γάλα κανεῖ; δὲν πιναί.
Τὸ τρίτο μου σὲ Ρήγγιν
Θὰ ἴδῃτε νὰ πρωτεύῃ,
Καὶ χωρὶς τῆλο μου ποτὲ
Πλοιο δὲν ταξιδεύει.
Τὸ πέμπτο μου, ἂν ἔβλεπ,
Θὰ βρῆτε σὲ σὰν.
Καὶ ἄσα γιὰ τὸ σόνολο,
Πουλί θαλασσινοῦ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνωκτόβαρου

538. Ρωγία
+ **** = Ἀρχοντοὶ ἄπλον.
*+ *** = Νῆσος κ. Αἰγαίου.
**+ ** = Ζῶσι ἄγριοι.
*+ **** = Ναυαρόθης.
+ **** = Διαφανείς.
Οἱ στούροι καθέτις: πόλι τῆς Ἀσίας.
Ἐστάλη ὑπὸ Σπ. Μορῶ

539—593. Μαγικὸν Γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχημα-τιθοῦν, ἕνα ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι ἔσθαι λέξεις:
Δύοις, ἔριον, ἔλος, πῆθος, ἄηλος.
Ἐστάλη ὑπὸ Γρηγορίου Ε'

594. Ποιικὴ Ἀκροστιχίς
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτε-ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν μυθικὸν Ἱερωμα:
1, Ἀρχαιοτάτη βασίλισσα. 2, Υἱὸς τοῦ Τακῆδ 3, Ἐγνομον βλαβερῶν 4, Ὀμηρικὸς βασιλεὺς. 5, Βασιλεὺς τῆς Τροικῆνος. 6, Ἡρωὶς τοῦ 1821. 7, Γεωμετρικὸν σχῆμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰεσοδ. τ. Ἑλλήνων

595. Μικτὸν
πλλ-αα-λγ-υαα
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τῶν Δολικῶν
596. Γρίφος
φῦ—γ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐννίου Νεανίω
ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 29
584. Πανδαμῖνον (Πάν. Δαίμων, ἰων.)
—385. Σπύρος-Κύρος.—386. Κλέων-Κεβ-
ων.—387. Νίκιας.
888 Α Λ Σ
Α Λ Ι Ο 389 Ρ
Κ Ν Λ Κ Μ Σ
Δ Α Μ Α Χ Ο Σ Δ Α Μ Ι Α
Ρ Ι Ι Δ Η Μ Η Τ Ρ Α
Α Ο Ο
Π Σ Σ 390—381. Ι. Δ. Ὁ-
σος, Πάθος, Πάρος, πόρος, δ. ο. σ. 2.
Ο ἴν ο. σ. ἦνος, ἔλος, ἔλος, μέλος, μέ-
λος, μῦθος, Ζῆθος.—392—390. Δι-
του δ: ν. ο. δ. ο. σ. δ. ο. σ. δ. ο. σ. δ. ο.
η, ἔδ. δ.—397. ΝΑΥΣΙΚΑ-ΩΚΕΑΝΟΣ
(Νεωστῆ, Ἄρ. ἔτος, Ἰπ. ἔτος, Σπ. ἔτος,
Ἰ. ο. Νία, Κρ. ἔτος, Αἰ. ἔτος). —398. Φί-
λος εὐτυχιστοὶ καὶ δυστυχιστοὶ ὁ αὐτὸς
ἴσθαι.—399. Ὁ διδάσκων ν. ο. δ. ο. σ. δι-
δάσκαται (ὁδοδ-δ' ἀσὸν δις διδά-
σκαται.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
Τῶν ΕΒΔΟΜΗΘΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Ὅσον αἱ λύσεις ἀδικοῦσιν ἐπιλαδοῦ,
ἐληφθῆσαν μέχρι τῆς 28ης Σεπτεμβρίου.
Συνυπομένεται μὲ 25 λεπτά

Ἄθηνων: Νεώσοχος Κανάνης,
Γιώτας, Κέμα τοῦ Αἰγαίου, Σοφία Γ.
Βοῦμβουλη, Κέλης, Πράσιος ἀτάβηλος,
— Β. ἄ. ο. υ: Η. Κ. Προσωποπαῖς, Τη-
μένο Τουφεκί. — Ἔσ. α. α. ο. ν. ι. κ. ς. ι.
Ἀρμοναῖτης, Γ. Σ. Τριανταφυλλίδης,
— Ἰ. ὄ. μ. ἰ. α. ς. Κ. Α. Ζαχάρα.— Ἰ. ο.
α. ν. ν. ι. ο. ν. Νικήτρια Γαλιανόλου,
— Κ. ὀ. δ. ι. τ. η. ς. Βασίλης Ἀνήλιατος.
— Ἐ. ὀ. ς. Α. Φ. Λαζαρίδης.— Κ. ε. φ. κ. ὀ.
α. ο. σ. Φαίος, Μ. Παδοβάς.— Κ. ε. φ. α. λ.
α. γ. ν. ι. α. ς. Ἐλένη Α. Κικωριάτου, Σ.
Γ. Ἀσκαρής, Μ. Γ. Κουντοῦλης, Σ. Κ.
Ταλιμίδης, Γ. Ι. Σβορώνος.— Λ. α. μ. ἰ. α.
ς. Κ. Ζώγας.— Α. α. ο. ς. ο. υ: Μ. Α.
Πατρός.— Π. ἰ. α. ο. ς. ς. Π. Ζαβῆς.
Α. Στραβοδῆμος.— Σ. ἄ. μ. ο. υ: Λυκοβῆ-
ρος ὁ Λογοθέτης, Ἐπιτετυμμένο Σαμω-

τόπουλο.— Σ. μ. ὀ. η. ς: Νικήτης τοῦ
Σπύρ, Α. Π. Ἰωνῆς, Σπυρομάχος Ἀσ-
τῆρ, Σπυρομάχος Ἀσπυροῦ, — Σ. ὀ. ο. υ:
Μικαὶ Ἡγεμονίς, Μαρία Ἀναστασοῦ-
λου.— Σ. π. ε. τ. ο. υ: Κούλα Α. Ἀλεξάν-
δρου.— Φ. ἰ. λ. ἰ. ο. υ (ἦθος): Π. Ι. Λε-
κῆς.— Φ. ἰ. λ. α. τ. ο. υ: Ἐκτίνα Κασίμη.
— Χ. α. λ. ἰ. ο. ς: Ἀγαπομάχης.
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Ὅλον τῶν ἀνατίκων τὰ ὄργανα, κα-
θὼς καὶ ἄλλων τῶν ἀποστέλλαντων δεκ-
τέων μόνον μετὰ τὴν λύσιν τῶν, ἐβ-
θήσαν εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ ἐληφθ-
θησαν οἱ ἐξῆς τέσσαρες: Σοφία Γ.
Βοῦμβουλη, ἐν Ἀθήναις, Ἡ. Κ. Προ-
σωποπαῖς, ἐν Βόλῳ, Α. Π. Ἰωνῆς, ἐν
Ἐλευσίῃ καὶ Γ. Νικόλαοπουλὸς ἐν Ἐρεσ-
σῳ, ὅστινες ἐνεργήσαντες διὰ τοῦς μῆ-
νας ἀπὸ τὴν Ὀκτωβρίου καὶ παρακα-
λοῦνται νὰ σταθούσιν ἐν δεσφονίῳ τῶν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
(Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἄλλο
στοιχεῖα ὅρ. 2 (δὲ ἑκάστοτε ὅροι.) Πῆσαν
τῶν 10 λέξ. 80 λέπ. ἢ λέξ. μὲ πηχὸς δὲ
στοιχεῖα λέπ. 80 καὶ μὲ κεφαλαία λέπ. 40.
Ὁ κρινοτάτος στίχος ὅρ. 1.)
— [18'—568]

ΑΓΙΑΠΟΤΕΡΑΙΤΗΣΙΑ
Ἐἶχε στείλει μετὰ ἄγγελου εἰς τὴν Δι-
εκσίαν ἀπὸ καιροῦ, ἀπάντησιν εἰς
18'—166 ἀγγεῖα οἰκ... Χαρακτη-
ριστικὴ ἐπιφανοειδὴ καὶ δὲ δημοσι-
οῦται Ἐπιφάνη μου, σὰς παρακλήθ, τὴ
διεδοσὴ σὰς γιὰ νὰ σὰ; στείλω λεπτο-
μέρειες.
— [18'—669]

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Στὴν ἐρώτησιν μου ἀπάντησαν οἱ...
Ἐπιφάνη μου καὶ διέφερον ἄλλοι
ἀποκρίσεις. Μὰ γιὰτι τὴσὺ κενὸ
ἀντιγραφεῖς;... — Βραβείον τοῦ Ἄρη
Βυέντη...
— [18'—570]

Μαχαρηγίς τῶν Ἀστρων
(18'—570)
ΑΓΡΙΑ ΤΣΙΓΓΑΝΑ,
Ἀρτήρα νὰ λέβω τὴν κῆρα σὰς. Βί-
Ἀχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴς ἐχθὲς περ-
Τετράδιο δὲν ἔβαθα. Περιμένω.
— [18'—571]

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ κ. ἄ.
(18'—571)
Στὴν ἀγαπητήν τους Βενετσιάνη-
ς κη Γουδολίερα στέλλουν ἔπειρα
θερμὲς εὐχὲς ἡ:
ΙΒΑΝΙΚΟΤΗΣ, ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ΒΟΥΤΕ
(18'—572)
Ἀναχωροῦσα διὰ τὸ ἀγαπητὸν μου
σχολεῖον, ἀποχαιρετῶ τις ἀγαπημέ-
νες μου Νηρηΐδα τὸν Ἰδρίπου καὶ
Ἀδελφόντο Ὀυμαράν.— Μικρὰ Ἀπ-
οκρίσεις.
— [18'—573]

ἘΝΘΙΣΤΕ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΝ ΑΝΘΙΠΟΛΙ
Σκοπὸν τῆν διὰδοσιν τῆς Διαπλάσεως
καὶ ἀποκάλυψιν ψευδωνυμῶν.
Ζητήσατε καταστατικὸν ἀποστείλατε
δωρεάν. Συνηροτὴ ἐπελάα ὀρ. 2.—
Πρόεδρος: ἸΜΜΕΝΙΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ. Τε-
λεμα: ΡΟΕ. Ἀσκήτης ποῖ ἔμην: ΦΡΗ-
ΔΟΥΜΟΣΙΣΤΙΝΗ.— Ἐπιστολὰς ἐπεστέ-
λονται: Ἄδην, Κωνσταντῶν, Ἀμύδακι.
— [18'—574]

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
ΥΠΟΥΦΙΟΣ ΔΗΜΟΦΩΝΙΣΜΑΤΟΣ 1919
ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΒΕΥΚΟΣ
ΜΕΤΑΛΛΕΙΟΝ Ι ΝΙΚΗ ΙΙ ΟΡΙΑΜΒΟΥΣ ΙΙ
(18'—575)
Μεταλλοκλήσι Ὀδοκόρος. Τισο μ-
λαγχολική;... Ἄν ἔμπαρσιν; ἔμ-
με.— Ἄδην τὸν Ὁραῖον.
— [18'—576]

Τὸ ἐξῆς τοῦ πατριωτισμοῦ ἀ-
τόσημα ἐπιβάλλει σ' ἑλὰ τὴ
Διαπλαστικότητα ὄ ἀναδείξουσι
μετὰ τὴν μῆσιν καὶ τὸ
ΦΑΛΜΗΦΟΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
Τὸ σύμβολον τῶν λευτερωτῶν
μας ἤρώων τοῦ 21.

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐκδότης. 38 ὁδὸς Ἐδρακίδου, Ἀθήναι.

Θὰ ἐκδοθῶν **προσεχῶς**:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΦΟΙΤΗΤΑΙ

Τρεῖς πράξεις μ' ἐπιλογο.

Ἡ μεγαλυτέρα θεατρικὴ ἐπιτυχία τοῦ Συγγραφέως.

Ἐκδόσις κοπιώλης καὶ περιορισμένης:
Θὰ λάβων ἀντίτυπον, μὲ ἀδύναμον τοῦ συγγραφέως, μόνον
δοσι θὰ ἀγγραφοῦν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου, ἀποστέλλοντες

ΔΡΑΧ. ΠΕΝΤΕ
(Προτιμῶτε Ταχυδρομικὴν Ἐπιταγήν.)

ΣΗΜ.—Θὰ τυπωθῶν τόσα ἀντίτυπα, ὅσα θὰ εἶναι αἱ μέ-
χοι τῆς 31 Ὀκτωβρίου παραγγέλαι.

Πάντως ὁμιος ὄχι περισσώτερα τῶν χιλίων, διότι δὲν ἔχο-
μεν ἀρκετὸν χαρτί. Ὅστε μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὀριθμοῦ
τῶν χιλίων, δὲν θὰ εἶναι δεκτοὶ ἄλλοι συνδρομηταὶ καὶ τὰ
χρήματα θὰ ἀπιστρέφονται.

Αἱ παραγγέλαι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».